

תפ"ח 715/02/13 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פלוני, הנאשם

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 715-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]

השופט משה גלעד

השופט ד"ר מנחם רניאל

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

הכרעת דין

הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]

א. פתח דבר:

הנאשם, יליד 1950, הואשם במקרים רבים של מעשה סדום ומעשים מגונים בא', קטינה, ילידת 2006 (להלן: "המתלוננת").

הקטינה, הוריה וסבתה התגוררו תחילה בשכנות לנאשם ומשפחתו. היכרות זו הביאה לכך כי מעת לעת הנאשם נהג להסיע את המתלוננת וסבתה לפארק בעיר מגוריה (להלן: "הפארק").

כך גם לאחר מעבר המתלוננת ובני משפחתה לדירה במקום אחר בעיר מגוריהם, הנאשם נהג בימי שבת להסיע את

עמוד 1

המתלוננת וסבתה לפארק, כאשר לעיתים שהה עימן בפארק והחזירן לביתן. בחלק מהפעמים פגשו הקטינה וסבתה בנאשם בפארק.

חקירת המשטרה באשר לאירועים המיוחסים לנאשם בכתב האישום החלה לאחר שבשיחה אקראית שהתנהלה בין הורי המתלוננת בנוכחותה, באשר לדמיון החזותי בינה לבין אמה, התבטאה זו לפתע כי הדמיון מתבטא לא רק בתווי הפנים, אלא גם בפלג גופן התחתון.

לנוכח התבטאותה זו של המתלוננת תהו הוריה למקור ידיעתה זו, והחלו לשאול אותה מהיכן היא יודעת על כך. להפתעתם הרבה, המתלוננת הגיבה בצעקות, בכי וב"היסטריה", התנהגות שאינה אופיינית לה, דבר שעורר את חשדם ומשכך, הרגיעו אותה, ושאלו שוב למקור ידיעתה, כאשר לפתע ציינה זו האחרונה כי ראתה זאת אצל הנאשם.

בנסיבות האמורות לעיל, פנו הורי המתלוננת באופן מיידי לתחנת המשטרה באזור מגוריהם.

ב. עובדות כתב האישום:

בכתב האישום נטען כי, במהלך שנת 2012, מתחילת השנה או בסמוך לפי כן, בימי שבת, במועדים מדויקים שאינם ידועים למאשימה, ועד לחודש נובמבר 2012 (להלן: "התקופה") בעת שהנאשם שהה בפארק עם המתלוננת שהיתה אז בת 6 והסבתא, נהג להציע לה לנהוג ברכבו מסוג "ניסן" בחניון הפארק (להלן: "החניון") כשהיא ישובה עליו. המתלוננת נענתה להצעת הנאשם והשניים ניגשו לבדם לרכב שחנה בחניון.

במהלך התקופה הנ"ל, במועדים שאינם ידועים למאשימה, במקרים רבים - לא פחות מעשרה מקרים - הנאשם נהג לשבת לבדו עם המתלוננת ברכבו בחניון ולבקש ממנה "שתמצוץ את איבר מינו" לפני שיתן לה לנהוג, והסביר לה שכל שתעשה זאת זמן ממושך יותר, יתן לה לנהוג ברכב יותר.

הנאשם נהג להפשיל את מכנסיו ותחתוניו ולהחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת. לאחר שעשתה כדבריו ומצצה את איבר מינו, נתן לה הנאשם לנהוג ברכבו, כאשר היא יושבת עליו ואוחזת בהגה.

על מנת שהמתלוננת תדע מה לעשות, הסביר לה הנאשם כי עליה למצוץ את איבר מינו באופן "חזק" ו"עמוק", וכן אמר לה כי כאשר הייתה קטנה הייתה נוהגת למצוץ את איבר מינו וכי איבר מין של גברים הוא כמו מוצץ. באחת הפעמים הנאשם הראה למתלוננת סרט פורנוגרפי, על מנת להסביר לה כיצד עליה למצוץ את איבר מינו.

בסרט נראית אישה מוצצת את איבר מינו של גבר עד אשר הוא מגיע לפורקן, והנאשם הסביר למתלוננת ש"ככה צריך לעשות".

באחת הפעמים, בעת שהמתלוננת מצצה את איבר מינו של הנאשם, אחז הנאשם בכוח באחורי ראשה, ודחף את ראשה עמוק לעבר איבר מינו.

כן צויין כי באחת הפעמים, לאחר שהנאשם ביקש מהמתלוננת למצוץ את איבר מינו והיא עשתה כן, ביקש ממנה להוריד את מכנסיה ותחתוניה וליטף באצבעו את איבר מינה וכן החדיר את אצבעו לפיה. לאחר מכן, הושיבה על ירכיו ונתן לה לנהוג ברכבו, כשמכנסיה ותחתוניה מופשלים, ותוך שהוא מלטף את איבר מינה. כל זאת עשה לשם גירוי וסיפוקו המיני.

באחת השבתות, בין החודשים יולי-אוגוסט 2012, במועד מדויק שאינו יודע למאשימה, שוחח הנאשם עם אימה של המתלוננת והציע לקחת את המתלוננת לפארק. הנאשם אסף את המתלוננת מביתה, כשהיא לבדה, בתואנה שייקח אותה לפארק יחד עם נכדיו, והסיע אותה בסמוך לאתר חברת החשמל בצומת אורות (להלן: "האתר").

עם הגיעם בסמוך לאתר, עצר הנאשם את רכבו, וביקש מהמתלוננת שתמצוץ את איבר מינו. הנאשם החדיר את איבר מינו לפיה והיא עשתה כדבריו. לאחר מכן נתן לה לנהוג ברכבו, כשהיא ישובה עליו. לאחר שזו נהגה ברכב, עצר הנאשם את הרכב בשנית וביקש ממנה שוב שתמצוץ את איבר מינו. והיא עשתה כן. לאחר מכן הנאשם נתן לה לנהוג ברכבו, כשהיא ישובה עליו.

בגין האמור לעיל יוחסו לנאשם עבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה, לפי סעיפים 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) (ריבוי מקרים) וסעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

ג. תשובת הנאשם לאישום:

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, למעט העובדה כי במספר הזדמנויות, לבקשת סבתה של המתלוננת, הסיע אותה ואת נכדתה לפארק.

הנאשם טען באמצעות בא כוחו כי: "הוא שולל כל אקט מיני עם המתלוננת" (עמ' 10 שור' 23 לפרו') וכי למעשה סיפורה של המתלוננת בדבר הפגיעה המינית בה אינו אלא עלילה שנרקמה נגדו על ידי הסבתא והורי המתלוננת.

ד. ראיות המאשימה:

חוקרת הילדים התירה את העדת המתלוננת בבית המשפט למרות גילה הצעיר (כבת 7 בעת עדותה), ומשכך עדותה בבית המשפט כמו גם אמרותיה בפני חוקרת הילדים עמדו במרכז ראיות המאשימה.

בנוסף, העידו הוריה אשר היו עדים לרגע חשיפת הפרשה והעידו, בין היתר, על האופן והדרך בה חשפה בפניהם המתלוננת, לראשונה, את המעשים שלגרסתה ביצע בה הנאשם.

עוד העידו חוקרת הילדים, הגב' אולגה בן חי, שגבתה כאמור את אמרות המתלוננת והתלוותה "להובלה והצבעה" שבוצעה על ידה, סבתה, רעיית הנאשם, רופאו וחוקרי המשטרה שנטלו חלק בחקירת הפרשה.

אביא להלן תחילה את עדות אבי המתלוננת באשר לאופן ודרך חשיפת הפרשה.

אבי המתלוננת:

אבי המתלוננת סיפר בהודעתו במשטרה מיום **20/01/13** (ת/5) כיצד ישב יחד עם רעייתו והמתלוננת על הספה בסלון ביתם והתבטא כי ככל שהמתלוננת מתבגרת, היא דומה יותר לאמה, בתגובה העירה המתלוננת להפתעת הוריה כי הדמיון אינו רק בפניה אלא גם "למטה בגלל שלבנים יש משהו אחר לגמרי".

התבטאותה זו של המתלוננת העלתה תהייה בלב האם באשר לידיעתה זו ומשכך, שאלה את המתלוננת האם הבחינה באחד הילדים בשירותי הגן או שמא התבלבלה ונכנסה לשירותי הבנים בבית הספר, ומשזו השיבה בשלילה נשאלה על ידי האם "איפה עוד ראית?".

בשלב זה, לדברי העד, המתלוננת:

"[...] התחילה לבכות ולא סתם אלא בצורה היסטרית, היא אמרה 'אתם תכעסו עליי' א' נ' הרגיעה אותה ושאלה שוב איפה ראית? ואז היא אמרה שראתה אצל ש' (הנאשם י' א'). א' נ' שאלה אם ש' הוריד את המכנסיים? היא אמרה שכן והיא בכתה תוך כדי. א' נ' הרגיעה אותה ושאלה האם הוא עשה עוד משהו? וא' ענתה אני מצצתי בולבול א' נ' שאלה כמה פעמים זה היה? והיא ענתה הרבה פעמים אח"כ הגיעה ר' (סבתה של המתלוננת י' א') ואנחנו שאלנו אותה שאלות, שכחתי לומר ששאלנו את א' למה היא עשתה זאת? והיא ענתה כי הוא היה נותן לה לנהוג ברכב והיא בתמורה תעשה לו טובה..." (שם, עמ' 1 שור' 9-14).

בסמוך לאחר כן המשיך וסיפר, נכנסה ר', סבתה של המתלוננת, ומשכך פנו ושאלו אותה היכן היתה בעת שהמתלוננת היתה בחברת הנאשם, וזו השיבה כי ישבה בפארק על הספסל, ראתה את הרכב מרחוק, ולא יכלה להבחין בנעשה בשל גדר ושיחים המצויים במקום.

בהודעה מאוחרת יותר מיום **27/01/13** (ת/5א') סיפר האב כי הנאשם היה מתקשר לטלפון הנייד של המתלוננת ולאימו, סבתה של המתלוננת, כאשר לעיתים בעקבות שיחות אלה, היו הולכות לפארק.

עוד הוסיף, כי לאחר חשיפת האירועים, ניתק קשר עם אימו (סבת המתלוננת) ובחקירה נוספת מיום **29/01/13** (ת/5ב') הבהיר כי כעס על אימו בשל כך שנמנעה לבקשת הנאשם לספר כי המתלוננת "נוהגת איתו ברכב" והרשתה לה לעשות כן.

בעדותו בבית המשפט, שב ותיאר אבי המתלוננת את האופן שבו נחשפו מעשי הנאשם על ידי המתלוננת, וכמתואר על ידו את המתלוננת באותה העת "היא נכנסה להיסטריה ואמרה 'אתם תתרגזו עליי'" וכי למרות ניסיונות להרגיעה "[...] נכנסה להיסטריה כזו שאף פעם לא ראינו אותה ככה" (עמ' 235 שור' 16-17 לפרו').

לשאלת ב"כ הנאשם:

"ש. תוך כדי היסטריה שלה היא בכתה?
ת. חזק מאוד. אנחנו אף פעם לא ראינו אותה במצב כזה והיתה גם צועקת" (עמ' 236 שור' 7-8 לפרו').

עדות חוקרת הילדים:

הגב' אולגה בן חי, חוקרת ילדים "בחקירות מיוחדות" באזור חיפה והצפון מזה כ- 5.5 שנים, גבתה את עדות המתלוננת והתלוותה אליה ב"הובלה והצבעה".

יצוין כי המתלוננת, בעת שנחקרה על ידי חוקרת הילדים, היתה

לדברי חוקרת הילדים, פגשה את המתלוננת תחילה בבית ספרה. כאשר זו הגיעה לחקירה מלווה ביועצת בית הספר, נכנסה לחדר ללא קושי, שיתפה פעולה בחלקים מקדימים, השיבה לשאלותיה והתרשמה ממנה כאחת המסוגלת למסור "ולפתח מלל רחב", כהגדרתה.

חוקרת הילדים הניחה בפנינו את סיפורה של המתלוננת כפי שבא לידי ביטוי בפניה, קרי, ביקוריה עם סבתה בפארק שם היתה נפגשת עם הנאשם שהיה מציע לה "סיבובים" עם רכבו ונהיגת רכבו, ובהמשך ביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי.

עוד סיפרה לה המתלוננת כיצד באחת הפעמים הנאשם נגע באיבר מינה מתחת לבגדיה, והציג בפניה סרטון פורנוגרפי בעת שהיו לבדם ברכב.

באשר ל"הובלה והצבעה" שביצעה המתלוננת, סיפרה כי זו הצביעה על המקומות אליהם התייחסה בחקירתה. תחילה ה"פארק", אחר כך מקום ישיבתה של סבתה, מקום חניית רכב הנאשם וביצוע המעשים המיניים בה והובילה למקום נוסף לו קראה "יער" שאף בו נתן לה הנאשם לנהוג ובתמורה ביקש כי תקיים עימו מין אוראלי.

חוקרת הילדים הפנתה לקריטריונים השונים המשמשים להערכת מהימנות עדויות ילדים והסבירה כיצד פרטים שונים בעדות באים לידי ביטוי בקריטריונים אלה, ומשכך, התרשמותה כי גרסת המתלוננת מהימנה וכי "חוותה את האינטראקציות המיניות כפי שהיא מתארת אותם" כאשר "רוב" חקירתה מסרה במלל חופשי המהווה קריטריון בסיסי

לקביעת מהימנות המתלוננת (עמ' 17 שור' 9 לפרו').

זאת עוד. חוקרת הילדים הניחה בפנינו את התבטאויותיה של המתלוננת שהיה בהן ביטוי לתגובה "סנסורית", בצטטה מדבריה כדלקמן:

"[...] מצצתי לו... כמעט נחנקתי שעשיתי לו חזק. כשהוא עשה לי ככה על הראש, ככה מראה..."
(עמ' 18 שור' 9-10 לפרו').

לדברי חוקרת הילדים, כאשר קטין/קטינה מבטאים תחושות סנסוריות, אזי עולה הסבירות שהם מדברים על התרחשויות שחוו במציאות. במקרה דנן, הצביעה על ההדגמה ה"אותנטית" של המתלוננת בהדגימה דחיפה של ראש מצד העורף כלפי קדימה ופתיחת הפה בעת ביצוע המין האוראלי.

לא זאת אף זאת, חוקרת הילדים הפנתה לפרטים הבאים מפי המתלוננת בתארה, כי משביצה בנאשם את שביקש ממנה, "יצא לו חלב" תוך שהדגישה: "חלב לא יצא לו בפעם הראשונה. יצא קצת, הוא אמר שזה טעים למצוץ, אבל בעצם זה לא טעים" (עמ' 20 שור' 9-10 לפרו').

חוקרת הילדים ציינה בעדותה קריטריונים נוספים להערכת מהימנות עדות המתלוננת שבאו לידי ביטוי במקרה דנן, כדוגמת פיתוי הקרבן ובידודו תוך ששללה מגמת הפללה.

בהתנהלותו של הנאשם כלפי המתלוננת ראתה "דינאמיקה של תיחמון", כלשונה, בהבטיחו למתלוננת כי ייתן לה לנהוג ברכב, וככל שתיענה לבקשתו, תנהג יותר, כאשר המניפולציה המופעלת עליה היא לקיחת דבר מה שהיא אוהבת ושימוש בו למטרותיו.

חוקרת הילדים הביאה בהמשך את תיאור ה"הובלה וההצבעה" על ידי המתלוננת, את תיאוריה באשר למקום ישיבתה וישיבת הנאשם ברכב, ביצוע המין האוראלי, הורדת מכנסיה וליטוף איבר מינה על ידי הנאשם.

בתשובה לשאלה, הצביעה חוקרת הילדים על פרטים ייחודיים שעלו מחקירת המתלוננת, ואשר יש אף בהם כדי לקבוע מהימנות, והצביעה לצורך כך על דבריה באשר ל"מחשב" הנייד, שבאמצעותו הציג הנאשם סרט פורנוגרפי למתלוננת, תוך הפנייה לעובדה כי המתלוננת ציינה כי היה זה אירוע חד פעמי שבמהלכו הנאשם הדליק "מחשב קטן" והראה לה גבר ואישה השוכבים על מיטה ומבצעים מין אוראלי. על כך הוסיפה המתלוננת פרטים שוליים: ישיבתה והמתנתה להדלקת המחשב אותו הוציא מ"תיק שחור".

חוקרת הילדים שללה רצון הפללה מצד המתלוננת את הנאשם, בהדגישה כי בשלב די מוקדם של החקירה התבטאה

הקטינה בפניה "שנגמרו לה הסיפורים" ואין לה "יותר סיפורים עליו". לדברי העדה, המתלוננת נצמדת למהות, וכאשר לא זכרה, ציינה זאת.

עוד התרשמה חוקרת הילדים מיכולתה המילולית של המתלוננת, למרות גילה הצעיר, את דבר היותה עקבית בגרסתה, ולהתרשמותה - זו סיפרה על אירועים שחוותה.

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, חוקרת הילדים ציינה כי אחד משיקוליה של המתלוננת ל"כבישת עדותה" היה, אי רצונה כי הנאשם יישלח לכלא, וזאת בהמשך להתבטאויותיו בפניה וחששו מאפשרות זו והיה ויודעו מעשיו (ראה: עמ' 106 שור' 10-11 ושור' 31-32 לפרו').

חוקרת הילדים סיכמה בטופס "**סיכום עדות**" (ת/א3') את הפגיעות המיניות להם טוענת המתלוננת בעדותה בפניה ואופן ביצוען וציינה כדלקמן:

"[...] לגבי אירועים אלה - עדותה הכילה מלל חופשי, פרטים מהותיים, אמירות והדגמות אותנטיים (למשל, אמר ש"חלב" מהבולבול שלו טעים וטען שכשמוצצים לו אז הבולבול שלו מתחיל לגדול). בנוסף, עדותה כללה תיאורים סנסוריים (למשל, כמעט נחנקה כי ביקש לעשות עמוק, הרגישה טעם חריף). ועדותה הכילה פרטים יחודיים (למשל, הזכירה מחשב קטן שהיה ברכב), נסיבות כלליות ומקומות.

כמו כן, מדיווחה עולה דינמיקה המוכרת במקרים של פגיעות מיניות, כמו בידוד (למשל, היה לוקח אותה הרחק מסבתא), פיתוי (למשל, היה מבטיח שתנהג יותר אם תמצוץ יותר) ותכמון (למשל, טען שמצצה לו כבר כשהייתה קטנה ונהנתה אז). בנוסף, לאורך עדותה נראתה דינמיקה חוזרת על האירועים (למשל, קודם מוצצת לו ואחר כך נוהגת) א' הסבירה את כבישת עדותה (פחדה מכעס מצד הוריה) והתייחסה לפחד מענישה מצדו של ש', עליו דיבר בפניה.

במהלך עדותה א' הודתה בליקויי זיכרון, כשלא זכרה דבר מה - אמרה זאת ולא התרשמתי ממגמת העצמה או הפללה כלפי החשוד (למשל, אמרה שליטף את איבר מינה בצד ולא נגע בתוכו).

לאור כל זאת, מתרשמת כי א' חוותה את האינטראקציות המיניות כפי שתיארה. אומנם א' התקשתה להתמקד באירועים ספציפיים ולדווח על כל אירוע מתחילתו ועד סופו, אך ניתן להסביר זאת על רקע גילה הצעיר וריבוי אירועי פגיעה בה ע"י החשוד (שם, עמ' 4-5).

עדות המתלוננת:

בטרם אפנה לעדות המתלוננת בבית המשפט, אפנה לנאמר על ידה בפני חוקרת הילדים, משהודעותיה הוגשו כחלק מראיות המאשימה.

חקירתה הראשונה של המתלוננת ביום ה- **20/01/13** (ת/א1') התקיימה בבית הספר בו היא לומדת.

המתלוננת סיפרה כיצד נשאלה על ידי הנאשם לראשונה בדבר רצונה "לנהוג" והשיבה בחיוב. מיד אחר כך ציינה כי היא "מפחדת להגיד".

לנוכח חששה זה של המתלוננת, חוקרת הילדים עשתה להרגעתה בציינה כי היא נוהגת לפגוש ילדים ולשוחח איתם "על כל מיני דברים", אינה מתביישת ואינה פוחדת לשמוע, ואז מתנהלת ביניהן השיחה הבאה, אשר בשל חשיבותה אביא דברים בשם אומרם:

"הוא אמר לי למצוץ לו את הזה... את הבולבול שלו.

ת. כן.

י. אז עשיתי את זה...".

ובהמשך:

"[...] אז עשיתי את זה ואז הוא אמר לי אם את תעשי הרבה יותר, הוא קורא לזה משהו - משהו, לבולבול שלו הוא קורא משהו - משהו, אם את תעשי לי יותר ב... נו, אם את תעשי לי יותר ב... תמצצי אז הוא יתן לי הרבה יותר לנהוג. אז אני לא עשיתי לו הרבה והוא נתן לי לנהוג. פעם אחת הוא... הוא גם הראה לי בסרט, הוא הראה לי בסרט ש... נו, איך צריך לעשות, צריך לעשות עמוק, אני לא רציתי לעשות עמוק, שני פעמים שיקרתי לו, אמרתי קודם תן לי לנהוג ואז אני אעשה לך, הוא נתן לי לנהוג ו... אבל בעצם אחר כך אני לא עשיתי לו" (שם, עמ' 6 שורה 11-18).

כך גם בהתייחס ל"ליטוף" הנאשם את איבר מינה, סיפרה:

"[...] והוא גם נו, ליטף לי את ה... איך קוראים לזה... אני לא יודעת איך קוראים ל... של בנות.

ח. מה הוא ליטף לך?

י. אני לא יודעת איך קוראים של בנות.

ח. איפה זה?

י. כאן.

ח. איפה?

י. כאן (מצביעה).

ח. איפה כאן?

י. אני לא יודעת איך אומרים נו... בולבול של בנות" (שם, עמ' 9 שור' 2-13).

לעניין זה נדרשה פעם נוספת בהמשך חקירתה זו, באומרה "פעם אחת הורדתי את המכנסיים והוא ליטף לי את ה... את הכוס" (עמ' 55 שור' 30).

ובמקום אחר:

"ח. בואי תספרי לי כל מה שהיה מרגע שעשית לו ועד שיצא חלב.
י. חלב לא יצא לו בפעם הראשונה. יצא קצת, הוא אמר שזה טעים למצוץ, אבל בעצם זה לא טעים, הוא מש... הוא שיקר לי רק בשביל שאני אעשה לו כי זה נעים לו. גם הוא אומר שהחלב טעים, אבל בעצם זה יותר גרוע משלמצוץ" (שם, עמ' 10 שור' 22-27).

בהמשך מספרת המתלוננת כי בעת שהלכה עם הנאשם "לנהוג", הוריה לא ידעו וכך גם "סבתא לא ידעה שאנחנו זה.. שאני עושה לו את ה... שאני מוצצת לו את המשהו משהו" (שם, עמ' 12 שור' 18-19).

בפשטות מספרת המתלוננת כי "ידעה" שקודם עליה למצוץ את איבר מינו של הנאשם, ואחר כך, היה מאפשר לה "לנהוג" מאחר שאמר לה כבר בפעם הראשונה.

יוער כי, המתלוננת ציינה בעדותה כי בעת שסבתה היתה יחד עימה ועם הנאשם ברכב, לא בוצעו המעשים המיניים.

כעולה מהמצויין בתמליל והנצפה מתקליטור המתעד את החקירה, המתלוננת הדגימה תוך כדי סיפור המעשה את בקשת הנאשם "לעשות את זה חזק למטה" והוסיפה שאמר לה "שנעים לו" (עמ' 13 שור' 16 ו- 33).

את איבר מינו של הנאשם תארה המתלוננת "כמו מוצץ" ולדבריה סיפר לה הנאשם כי כבר בהיותה "קטנה", "מצצה לו".

משנתבקשה לתאר את איבר מינו של הנאשם, ציינה כי בנוסף להיותו כמו "מוצץ", יש עליו "כתמים" (לטענת המאשימה בסיכומיה, הכוונה קפלים) והסבירה "כמו גלים של ים" ויש עליו "משולש" ובו "חור".

כתאורה של המתלוננת:

"...שממש הייתי צריכה למצוץ, הוא אומר תל...אם את לא רוצה זה... למצוץ אז רק תלקקי, אם את תלקקי אני אתן לנהוג, אם אני לנהוג אז אני אומרת, או.קי, או.קי, אני אעשה לך ועשיתי לו הוא נתן לי לנהוג ביער, זה היה כיף" (שם, עמ' 14 שור' 32-33 ו- 15 ו- 2).

המתלוננת תיארה את שראתה בסרט שהוצג לה על ידי הנאשם בעת שהיתה עימו בגפה ברכבו, וגם כאן אין לי אלא להביא את דבריה כלשונם:

"היה שם שני.. היה שם אישה ואיש ש...נו הם היו על המיטה הגדולה כמו של אמא שלי ואבא שלי ו...נו...האישה מ...עשתה לאישה מה שאני עשיתי לש', מצצתי, היא מצצה וגם שתה את החלב והוא אומר 'ככה צריך לעשות' " (עמ' 17 שור' 8-10).

המתלוננת המשיכה וסיפרה כיצד "ירקה" את פליטת זרעו של הנאשם ואחר כך נטלה "מגבון" ניגבה את פיה והשליכה אותו מחוץ לחלון הרכב.

כמו כן, תארה כיצד באחת הפעמים, לאחר המין האוראלי שביצעה בנאשם, ירקה את פליטת זרעו ושאלה אותו "למה זה כל כך חריף" והלה השיב כי "אכל פלפל חריף".

עוד בחקירה זו נשאלה המתלוננת והשיבה, באשר לרגע חשיפת המעשים להוריה וסיפרה כי "צעקה חזק" בשל הפחד לספר להם מחשש שהנאשם יכלא.

ביקור בזירת האירוע עם המתלוננת נערך ביום 21/07/13, במהלכו הצביעה על המקום בפארק אליו היתה מגיעה עם סבתה, היכן חנה רכב הנאשם, מקום ישיבת הסבתא בעת שנסעה עם הנאשם, בעוד היא והנאשם יצאו "לסיבוב" ברכב (ת/ב2').

במהלך הביקור, סיפרה המתלוננת שוב על המעשים המיניים בשעה שזה ביקש "לעשות לו משהו משהו" ותחושתה, אותה ביטאה בפני הנאשם תוך כדי מעשה "ואז אני אמרתי, די, זה חונק אותי" (עמ' 7 שור' 13).

המתלוננת גם ידעה להבחין במיקום ביצוע המעשים בין ה"פארק" לבין ה"יער" ליד הקניון, בציינה כי רק פעם אחת נסעה יחד עם הנאשם ליער ו"עשתה לו משהו משהו" ואחר כך נתן לה לנהוג.

הודעה נוספת נגבתה מהמתלוננת ביום 27/01/13, (תקליטור ת/3א' ותמליל ת/3ב').

בהודעה זו חזרה המתלוננת וסיפרה על המפגשים עם הנאשם, בקשתו כי תבצע בו מין אוראלי, ואחר כך נתן לה לנהוג, וכלשונה: "הוא ביקש שאני אעשה משהו משהו".

תוך כדי מתן הודעתה, המתלוננת הדגימה לחוקרת הילדים את המעשה עצמו.

במהלך תשובותיה לחוקרת הילדים, המתלוננת ליוותה את דבריה בהדגמה כמפורט להלן:

"י: כאילו האצבע שלי זה משהו משהו וזה הפה שלי... (מדגימה)..או.קי?
ח. כן.

י. זה הפה שלו וזה משהו משהו, אני עושה לו ככה (מדגימה).

ח. האצבע את אומרת זה משהו משהו... מה זה משהו משהו הזה?

י. זה בולבול של בנות. (שם עמ' 6 שור' 29-33).

בהודעה זו שבה ותיארה המתלוננת את איבר מינו של הנאשם הנראה כ"מוצץ" והוסיפה כ"פירמידה קטנה עם קמטים" ו"חור של משולש קטן" והוסיפה את דברי הנאשם כי כאשר "מוצצים לו הבולבול שלו מתחיל לגדול" (עמ' 7).

כמו כן, לשאלת חוקרת הילדים מדוע לא סיפרה על המעשים, ציינה כי פחדה והוסיפה כי הנאשם אמר לה לא להגיד מאחר ופחד ללכת לכלא.

בעת מתן עדותה בבית המשפט, היתה המתלוננת כבת 7.5 שנים, הבינה הבן היטב את שנשאלה והשיבה בבהירות רבה לשאלות שהופנו אליה. התרשמנו מאוד מאמינותה, לרבות בעת החקירה הנגדית.

משנשאלה המתלוננת לסיבת לכתה לפארק, ואחר כך עם הנאשם השיבה:

"[...]"

ת. כי הוא רצה, הוא רצה שאני, הוא רצה שאני אמצוץ לו.
ש. אוקי מה היית עושה. ולמה בכלל התחלת ללכת למכונית שלו?
ת. כי הוא אמר לי שהוא יביא לי לנהוג" (עמ' 138 שור' 15-19 לפרו')

ובהמשך:

"ש. אמר שהוא יביא לך לנהוג, מה הכוונה יביא לך לנהוג?
ת. הכוונה אם אני אמצוץ לו הרבה הוא יביא לי לנהוג הרבה סיבובים לנהוג במכונית שלו.
ש. ומה קרה.
ת. אז אני פעם אחת מצצתי לו הרבה וגם פעם אחת הוא עשה לי ככה" (עמ' 138 שור' 25-29 לפרו').

לדברי המתלוננת, הנאשם כינה בפנייה את איבר מינו כ"משהו משהו" ובאופן זה פנה אליה בעת שביקש כי תבצע בו מין אוראלי בכוונה ל"בולבול" של "ש" (הנאשם י' א').

לשאלה כיצד ידעה מה צריך לעשות השיבה:

"[...] הוא הסביר לי וגם הוא הראה לי וגם הוא הראה לי בסרט במחשב שלו.
ש. [...] תספרי לנו מה שהוא הסביר לך...?
ת. . עשיתי ככה הוא אמר לי שצריך לעשות עמוק, שאני עושה עמוק זה היה חונק אותי אז הוא הראה לי סרט וגם הוא עשה לי ככה" (עמ' 140 שור' 17-20 לפרו').

יוער כי צפייה בתקליטור גביית עדותה של המתלוננת, כמו גם בעדותה, מלמד כי במהלך עדותה ומתן תשובותיה, הדגימה כיצד נהג הנאשם, תוך שהניחה את שתי ידיה מאחורי עורפה וביצעה תנועות של דחיפת ראשה קדימה וכלפי מעלה, תוך כדי ביצוע האקט המיני.

כך גם, לכשנדרשה לשאלה באשר לתנוחת גופה בתוך הרכב החליקה מהכיסא שליד הנהג, כלפי מטה, רכנה בכריעה על ברכיה ולפנים כלפי שמאל (ראה, עמ' 142 שור' 6-2 לפרו').

המתלוננת חזרה ותיארה בעדותה את איבר מינו של הנאשם באומרה "ראיתי... שהבולבול שלו נראה כמו מוצץ ויש שם שפיץ ויש שם כמה קמטים בקו...".

ולשאלה:

"ומה הוא הסביר לך על הבולבול שלו, שמה שקורה לבולבול שלו?".

השיבה:

"שמוצצים לו את הבולבול אז הבולבול מתחיל לגדול ואז הוא נתן לי חלב מהבולבול ואז ירקתי את זה".

העדה לא פסחה על פרטים נוספים לצד המין האוראלי, אותו ביצעה בנאשם לבקשתו, ושזרה בדבריה פרטים נוספים באומרה "שזה בכלל לא היה טעים" בעוד שהנאשם אמר ש"למצוץ זה טעים" וכי "הדבר נעים לו", ואף הסבירה "בגלל שזה לא היה לזה טעם, זה היה מגעיל" והמשיכה וסיפרה "קודם אני מוצצת לו ואז הוא נותן לי לנהוג ושתי פעמים עבדתי עליו".

לשאלה:

"[...] איך עבדת עליו? מה הכוונה?"

השיבה:

"אמרתי, נו, קודם תביא לי לנהוג ואז אני אעשה לך, ואז הוא הביא לי לנהוג, ואז אני לא עשיתי לו" (עמ' 145 שור' 6, שור' 9-10, 22 ושור' 27-28 לפרו').

המתלוננת ציינה את דבר ידיעת סבתה כי היא "נוהגת" אך שללה את דבר ידיעתה באשר לביצוע המין האוראלי בנאשם.

עוד נשאלה המתלוננת על מעשיה עם ילד בשם ש' אותו פגשה במקום העבודה של סבתה, ולדבריה, בהיותם לבושים בבגדיהם שכבו וקרבו את פלג גופם התחתון זה לזו מספר פעמים, כן ידעה לספר כי ש' בן 10 או 11 בכיתה ה'.

באשר למעשים עימו, השיבה: "אנחנו לא הורדנו מכנסיים... הוא עשה את המשהו משהו שלו אליי ואני עשיתי את הפות אליו וזה היה גם בתוך משחק" (עמ' 149 שור' 27-28 לפרו').

לשאלה:

"אם מישהו יגיד לך שכל מה שסיפרת עכשיו הוא לא אמת?

[...]

ש. מה יש לך להגיד.

ת. הייתי אומרת זאת האמת.

ש. זאת האמת?

ת. כן" (עמ' 151 שור' 14-18 לפרו').

כך גם לשאלתו הישירה של ב"כ הנאשם:

"ש. [...] אני חושב שכל מה שאת מספרת שהיה עם ש' לא קרה.
ת. קרה".

המתלוננת עמדה על דעתה כי האירועים המיניים להם היא טוענת, התרחשו עם הנאשם, והנאשם בלבד, ולא "עם אף אחד" אחר. ניסיונות ב"כ הנאשם להעלות את האפשרות כי אביה "נגע" בה, נתקלו בתשובה שלילית (עמ' 151 שור' 1-3 ועמ' 164 שור' 4-5 לפרו').

גם בחקירתה הנגדית שבה המתלוננת וסיפרה על רגע חשיפת המעשים בפני הוריה, ובמילותיה: "צעקתי על כל הדירה בגלל ש- נו בגלל שפחדתי להגיד לאמא ואבא וצעקתי 'לא בא לי להגיד' " (עמ' 174 שור' 4 לפרו').

אם המתלוננת:

אם המתלוננת סיפרה בעדותה על ההיכרות עם הנאשם בעת שהתגוררו בשכנות במקום יישובם.

באשר ללכתה של המתלוננת לפארק עם סבתה, סיפרה כי בשל ניתוח גב שעברה, נזקקה לסיועה של זו האחרונה בטיפול במתלוננת, בכלל זה, ביציאה לטיולים בפארק.

משנשאלה כיצד התגלה סיפור המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האיטום סיפרה:

"זה היה ערב, אכלתי ארוחת ערב, ישנתי, דיברתי משהו והיה ערב שמח, היינו בעלי, אולי ואני, ובעלי אמר שעכשיו א' גדלה, ודומה לי, ואני אמרתי, כן, לכל הבנות דומות למקום אחד סתם אמרתי, א' אמרה "כן, כן, בגלל זה לזה של הגבר זה ארוך" אמרתי לה מאיפה היא יודעת את זה מגן ילדים אמרה לא, שאלתי מבית הספר, הסתכלת בשירותים, היא אמרה לא, אחרי זה, היא קיבלה היסטריה, הקיאה, צעקה "אני פוחדת, לא רוצה שום דבר" אני לא ידעתי מאיפה אני לקחתי את הכוח, אמרתי הכל בסדר, אנחנו חברים, אחרי זה היא אמרה שהיא ראתה לשי', הנאשם, שאלתי איך זה? כשהיא אמרה ש', ידעתי למה הכוונה, אני מכירה את רק את השם שלו, שמות של אחרים במשפחה שלו, לא ידעתי. שאלתי אותה, איך זה, הסתכלתי על בעלי, הוא היה לבן כמו קיר, שאלתי "איפה מה" והיא אמרה "בפארק אקליפטוס" כל הזמן הזה א' צועקת, ואני אמרתי 'יפה זה קרה' היא אמרה 'באוטו' שאלתי 'מה עשה' היא אמרה 'מוריד תחתונים' ואני אמרתי, מה עשה בשבילך - "הוא עשה משהו בפנים" היא אמרה "לא, הוא עשה משהו עם אצבע, אך לא עם אצבע, כמה פעמים" אח"כ א' אמרה שזה לא נעים" (עמ' 199 שור' 18-31 לפרו').

לעניין מצבה הנפשי של המתלוננת בעת החשיפה, השיבה האם לשאלת ב"כ הנאשם:

"אני אף פעם לא ראיתי ילדה במצב הזה, אף פעם..." (עמ' 211 שור' 8 לפרו').

בהמשך סיפרה את ששמעה מהמתלוננת על הקורות אותה בפארק עם הנאשם, תוך שציינה את הפחד שאחז במתלוננת מלשתף בסיפור המעשה ובבטאה עצמה ב"צעקה" באומרה שאינה רוצה לדבר.

כמו כן, תיארה את תדהמת הסבתא מיד לאחר מכן, אשר על פי תיאורה היתה "בשוק" לנוכח ה"גילוי", את ניתוק הקשר עימה והכעס עליה בהתרחש הדברים תחת השגחתה.

העדה, הציגה במהלך עדותה פתקית עליה רשום מספר מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם אותה נתן למתלוננת, ואשר היתה מונחת בניירת בסמוך לטלפון שבביתה (ת/4).

יוער כי בהגינות רבה השיבה גם המתלוננת כי הנאשם ממשפחה טובה, לא ראתה אותו נוהג באלימות כלשהי, ובאחת הפעמים אף הסיע את בני משפחתה ברכבו למסעדה בסמוך לביתו.

סבתה של המתלוננת:

בהודעה במשטרה מיום **20/01/13** (ת/15) סבתה של המתלוננת סיפרה על תחילת היכרותה את הנאשם, שהחלה במשחקי נכדיהם בפארק, לשם לקחה את המתלוננת בסופי שבוע ושם גם פגשה את הנאשם.

משנשאלה ל"פעם ראשונה" שבה הנאשם הציע לקחת את המתלוננת ברכבו, השיבה כי הלה ניגש אליה ואמר כי המתלוננת ביקשה ממנו לבקש את רשותה לנסיעה ברכבו ומשכך, נתנה את הסכמתה.

בהמשך, תיארה כי במהלך נסיעותיה של המתלוננת יחד עם הנאשם ברכבו, ראתה אותם "עושים סיבובים" כאשר המתלוננת "ישבה לו על הברכיים והוא נהג ברכב והיא החזיקה בהגה יחד איתו", כלשונה (עמ' 2 שור' 31-32)

עוד סיפרה כי לבקשת הנאשם נתנה לו את מספר מכשיר הטלפון הנייד שלה, ומכאן ואילך היה מתקשר ביוזמתו ושואל אם הן באות לפארק ואם לבוא לקחתן.

זאת ועוד. הסבתא סיפרה בהודעה זו כי בחודשים האחרונים המתלוננת לא רצתה ללכת לפארק, ובפעם האחרונה אף אמרה כי אינה מעוניינת לראותו.

לדברי העדה, כ- 5 פעמים התלוותה לנסיעה ברכבו של הנאשם יחד עם המתלוננת, כאשר זו יושבת על ברכיו, לעיתים ישבה מאחור, ולפעמים מלפנים.

כעולה מדו"ח "הובלה והצבעה", העדה הובילה את חוקרי המשטרה לפארק, הצביעה על מקום משחקי המתלוננת, מקום ישיבתה בהשגיחה עליה, מקום המפגש עם הנאשם, על מקום ישיבתה במהלך נסיעת השניים "לסיבובים" ברכבו, תוך שציינה כי לא כל הזמן היה לה קשר עין עימם (ת/16א' תמליל ת/16 תקליטור הובלה והצבעה).

בהודעה מיום **28/01/13** (ת/17) העדה סיפרה כי משעברה להתגורר ברחוב אחר בעיר מגוריהם, היתה מגיעה עם המתלוננת ברגל לפארק, ולפעמים הנאשם היה מסיעם למקום ובחזרה.

בהתייחס לשאלה:

"מי היה מתקשר למי ומבקש ומציע הסעה לגן אקליפטוס א' או ש' ומתי?"

השיבה:

"בדרך כלל הוא היה מתקשר אליי לנייד שלי ולפעמים לנייד של א' ושואל אותי אם א' תצא לפארק, לפעמים א' היתה מחייגת אליו, אני לא זוכרת תאריכים ושעות מדויקות" (שם, עמ' 2 שור' 20-21)

לדברי העדה, אָם המתלוננת ביקשה ממנה שלא לבקש מהנאשם להסיען אולם, היא המרתה את פיה, בין היתר בשל כאבי רגליים אצל המתלוננת.

משנשאלה העדה באשר לחבלה בעינה ("פנס בעין") בזמן הרלוונטי, הסבירה כי נחבלה לאחר שמעדה ונפגעה מארונית ושללה את דברי הנאשם כי התקשר לדרוש לשלומה. לדבריה, "תמיד" כשהתקשר היה זה לשאול אָם המתלוננת תלך לפארק באותו יום (שם, עמ' 2 שור' 41-37).

כמו כן דחתה הסבתא את הטענה כי משפחת הנאשם גרשה אותה או את נכדתה מביתם.

בעדותה בבית המשפט סיפרה, כי לאחר חשיפת הפרשה הורי המתלוננת כעסו עליה ואף נתקו את הקשר איתה בטענה, כי לא השגיחה כראוי על המתלוננת.

העדה ביטאה אכזבה רבה ממעשי הנאשם, לנוכח האמון שהיא ובני משפחתה נתנו בו (ובבכי) ציינה כי לא היה עולה בדעתה כי יבצע מעשים שכאלה.

בהתייחס לעימות שנערך בינה לבין הנאשם במהלך החקירה המשטרתית עמדה על גרסתה כי הנאשם נהג לקחת את המתלוננת לסיבוב ברכבו, וכי זו ישיבה על ברכיו תוך כדי נסיעה, ואף הוסיפה, כי לעיתים היתה ברכב בזמן נסיעות אלה, תוך שציינה כי המדובר ב"הרבה פעמים".

יחד עם זאת ציינה, כי היו מקרים רבים בהם לא השתתפה בנסיעה, אלא ישיבה על ספסל בפארק בעוד הנאשם לקח את המתלוננת "לנהוג" ובעת ש"עשו סיבוב מסביב" נופפה להם לשלום, תוך שהבחינה כי המתלוננת ישובה על ברכי הנאשם ו"נוהגת ברכב".

עוד הוסיפה כי לא תמיד היה לה קשר עין עם הנאשם ונכדתה, בין היתר בשל גדר ושיחים שהפריעו לה לראות את הרכב והנעשה בו.

העדה אישרה כי המתלוננת נהגה להתקשר לנאשם באופן עצמאי, וזאת לאחר שזה האחרון נתן לה את מספר המכשיר הנייד שלו. כך גם הנאשם התקשר לא אחת ושאל באם הן מעוניינות בנסיעה לפארק.

באשר למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר גילוי הפרשה, סיפרה כי זו היתה בהיסטריה, רעדה, בכתה, צרחה ואף הקיאה, תוך כדי שסיפרה על האירועים להוריה.

חוקרי המשטרה ערכו כאמור עימות בין סבתה של המתלוננת והנאשם (ת/21 תקליטור העימות, ת/21ב' תמליל),

במהלכו טען הנאשם פעם אחר פעם כי לא היה עם המתלוננת ברכב ביחידות, ועל כך הגיבה העדה במילים "ש', תגיד את האמת, תגיד את האמת והרי לא תמיד אני הייתי בפארק איתכם והסתכלתי איך אתם נוסעים".

במהלך העימות, הנאשם טען כלפי הסבתא כי היא משקרת והטעים "אולי לימדתם אותה את זה", וזו בתגובה המשיכה "מה אתה אומר שטויות" ועמדה על גרסתה כי הנאשם נתן למתלוננת "לנהוג" ברכב תוך שהיא יושבת על ברכיו, וזאת כ"18 פעמים" לפחות.

עוד במהלך העימות, העדה הטיחה בפני הנאשם כי היה מתקשר אליה טלפונית ושואל אם בכוונתה לבוא לפארק אם לא, ולנוכח המשך הכחשותיו של הנאשם וטענתו כי "אתם עשיתם קשר אחד עם השני..." השיבה:

"ש' אתה יודע שאני אף פעם לא זה

.....

אני לא משקרת אני לא משקרת אף פעם" (ת/21ב' עמ' 8).

הנאשם אף טען כלפי הסבתא, כי היא לימדה את המתלוננת לומר את הדברים, ועל כך השיבה:

"[...]"

ר': אוי איזה סיוט אוי, אוי, אוי, בגלל זה היא התחילה לסרב ללכת לפארק, אומרת אני לא אלך לפארק, היא הרי לא אמרה שום דבר בהתחלה, ואחרי זה בטעות ממש בטעות היא אמרה לאימא ולאבא, לי היא אפילו לא אמרה את זה...." (שם, עמ' 16 שור' 4-7).

בהמשך העימות בין השניים, העדה הטיחה שוב ושוב בפני הנאשם כי הוא משקר.

עדים נוספים:

רס"ר **אָתִי אוֹחִיִּין** שימשה כחוקרת הראשית בתיק זה ונטלה חלק בפעולות חקירה אליהן התייחסה במהלך עדותה.

העדה סיפרה כי במהלך החקירה משהנאשם הציג עצמו כא-מיני ושאינו יכול להגיע לזקפה, וכי אינו יכול להגיע לסיפוק מיני מלא ואף לא "לשפיקה" עד כי "סקס לא מעניין אותו ולא רלוונטי בשבילו", הציעה לו לעבור בדיקה על ידי אורולוג שיאשש את טיעונו אולם הלה, לאחר שהתייעץ עם עורך דינו, סרב לבדיקה (ראה: מזכר, ת/22).

בעקבות גרסה זו של הנאשם, סיפרה חוקרת המשטרה כי גבתה את הודעת רעיית הנאשם ושאלה אותה לגבי "המערכת האינטימית שלהם", כהגדרתה. בכלל זה, האם הם מקיימים יחסי מין מלאים ואם הלה מגיע לזקפה וסיפוק מיני מלא.

כמו כן ציינה, כי בחיפוש ברכבו של הנאשם נתפס מכשיר די.וי.די נייד ובו מספר תקליטורים, משצפתה באחד מהם עלה כי המדובר במה שכינתה "סרט כחול עם אקט של מין אוראלי" (ת/23).

באשר לטענת הנאשם כי ביקש כבר בתחילת חקירתו להיבדק על ידי רופא, השיבה כי משהובא לבדיקה שכזו, סרב לה.

יוער כי, מטופס "המחלקה לרפואה דחופה" של בית החולים הלל יפה מיום 21/01/13 עולה כי הנאשם הובא על ידי שוטרים לצורך בדיקה רפואית ב"שאלה של כשירות למעצר" וסירב להיכנס לחדר מיון ולבדיקת רופא (ת/25).

החוקרת אוחיון ערכה "מזכר - דו"ח צפייה" לאחר שצפתה בתקליטור שנתפס ברכבו של הנאשם ובו ציינה כדלקמן:

"בתאריך הנל צפיתי בדיסק שנתפס ברכבו של החשוד ש-'MY SISTERS HOT FRIEND' (דיסק אחד מתוך 11 הדיסקים שנתפסו) מייד עם פתיחת הסרט רואים בחורה שכובה על מיטה ואז גבר ניגש אליה והאישה מתחילה לבצע בגבר מין אוראלי בסוף הסצנה הגבר גומר בפיה של האישה" (ת/23).

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם השיבה החוקרת אוחיון כי הנאשם בחקירתו הרחיק תחילה עצמו ממשפחת המתלוננת בטענה כי אינו מכיר אותה כלל, אחר כך טען, כי נהגו להתקשר אליו לבקש שירותי הסעה וכי הוא עצמו לא יצר עימן קשר. אולם, ממחקר התקשורת עלה כי אף הוא נהג להתקשר לבני המשפחה.

רעיית הנאשם:

בהודעה מיום **28/01/13** (ת/26) סיפרה העדה כי הקשר עם משפחת המתלוננת החל משאלה שכרו דירה בסמוך לביתם ומשחקי המתלוננת עם נכדיה. היא הכחישה עזרה של הנאשם למשפחת המתלוננת וטענה כי לא ראתה ולא שמעה על עזרה שכזו, ובתשובה לשאלה האם הנאשם היה מסיע את המתלוננת ומשפחתה ברכבו, השיבה בשלילה.

בשל חשיבות דברי העדה בהתייחס לקיום יחסי מין עם הנאשם בעת הרלוונטית, אביא דברים בשם אומרם, ככתבם וכלשונם כמובא בהודעתה במשטרה, וזאת כדלקמן:

"[...]"

ש. איך הקשר שלך עם ש' עם הזוגיות?

ת. בסדר גמור.

ש. האם את וש' מקיימים יחסי מין?

ת. בטח.

ש. האם את וש' עדיין מקיימים יחסי מין מלאים?

ת. כן.

האם ש' מצליח להגיע לזקפה?

ת. כן.

האם ש' מצליח לגמור ביחסי מין? מגיע לפורקן?

ת. כן.

ש. מה התדירות בערך של יחסי המין שלכם?

ת. פעם בעשרה ימים או שמונה אני לא סופרת.

ש. מתי פעם האחרונה שאת וש' קיימתם יחסי מין?

ת. לפני שבוע וחצי בערך.... " (שם, עמ' 2 שור' 39-52).

ובהמשך:

ש. ממה שידוע לך האם לש' יש בעיות עם הזקפה?

ת. אני אף פעם לא שמעתי על בעיות.

ש. ש' בחקירה אמר שהוא כבר שנים לא מקיים יחסי מין?

ת. לא נכון, יכול להיות שהוא מהפחד שלו אומר את זה שאם הוא יגיד ככה זה יעשה לו בעיה כי הוא כן מקיים יחסי מין.

ש. ש' אמר שהוא בכלל כמו אישה שהוא כבר ממש לא גבר.

ת. זה לא נכון, אנחנו מקיימים יחסי מין אני לא רוצה לשקר אולי הוא מהפחד שלו לא רוצה שיקחו את זה לדרך אחרת... " (שם, עמ' 3 שור' 55-62).

רעיית הנאשם סיפרה בעדותה כי הינה נשואה לנאשם מזה כ- 40 שנה, וכבר בתחילת עדותה, משהופנתה לדבריה במשטרה בהתייחס ליחסי המין עימו, השיבה כי שיקרה בהודעתה מאחר והתביישה. ומשנשאלה: "שיקרת במה?" השיבה "שאני מקיימת יחסי מין" (עמ' 291 שור' 15-16 לפרו').

לנוכח סתירה מהותית זו בתשובת העדה לעומת דבריה באמרתה במשטרה, הוגשה ההודעה מתוקף הוראת סעיף 10א לפקודת הראיות.

לגרסת העדה בבית המשפט, היא התביישה בחקירתה במשטרה, ועל כך השיבה את השיבה באשר לקיום יחסי מין עם

הנאשם. ומשנשאלה על ידי ב"כ הנאשם באם פחדה בחקירתה במשטרה, השיבה: "כמובן".

לדבריה, בשל אין אונות אצל הנאשם, הם אינם מקיימים יחסי מין מזה 6-7 שנים.

משהעדה הופנתה לדברים שאמרה בהודעתה במשטרה כי הנאשם "...פשוט קרבן של אנשים רשעים", הפנתה למשפחתה הגרעינית של המתלוננת כי "אינם נורמטיביים" והעלתה את האפשרות כי בבסיס תלונתם הרצון להפיק תועלת כספית.

ד"ר מוחמד גרא:

ד"ר גרא מוחמד רופא המשפחה של הנאשם משנת 2000, נדרש לסיכום מידע רפואי ותרופתי בעניינו של הנאשם (ת/27) וציין כי בין בעיותיו הבריאותיות, כולסטרול, יתר לחץ דם, ירידה בשמיעה, פריצת דיסק, צרבת, השמנת יתר ועבר צינתור (ראה: תיק רפואי, ת/28).

בהסתמך על תיקו הרפואי הנ"ל של הנאשם, אישר העד כי בביקור אצלו משנת 2004 התלונן הנאשם על ירידה בתפקודו המיני, אך יחד עם זאת, מלבד תלונה זו, לא היו תלונות חוזרות ומעין בתיעוד הרפואי ציין כי אין בנמצא נטילת תרופות.

העד נשאל והשיב כי הנאשם היה בטיפול אורולוגי בשל בעיות בהטלת שתן ודלקת בערמונית, בכלל זה, תכיפות במתן שתן (ת/29-30) אולם, לא דווח בתרשומת הרפואית דבר באשר לתפקודו המיני והעניין לא עלה בפני האורולוג.

יחד עם האמור לעיל, אישר ד"ר גרא כי אחת מתופעות הלוואי של תרופה הנקראת "אינדיליקס" על פי הספרות הינה "ירידה בתפקוד המיני" וכלשונו: "בכמה אחוזים? אני לא יודע" (עמ' 298 שור' 32 לפרו'), תוך שהבהיר בהמשך כי הדיווח הינו על ירידה בתפקוד ולא על העדר זקפה.

מוצגי תביעה נוספים:

מוצגי התביעה כללו בנוסף את נתוני התקשורת של הנאשם (ת/14) מהם ניתן ללמוד על שיחות יוצאות מהמכשיר הנייד שברשותו אל המכשירים הניידים של המתלוננת, בית הוריה וסבתה.

מדו"ח המעצר של הנאשם מיום 21/01/13 (ת/12), עולה כי לאחר שנמסר לנאשם דבר החשד המיוחס לו "מעשה סדום בקטינה" תגובתו היתה "כלום אין מה להגיד". לוח תצלומים של ה-DVD שנתפס (ת/11) ו-DVD שנתפס (ת/9), סרטים "כחולים" (ת/10), פתקית של רשת "שופרסל דיל" עליה נרשם מספר המכשיר הנייד של הנאשם ובתחתית ציורים שצויירו על ידי המתלוננת (ת/4).

על גרסת הנאשם ניתן ללמוד מאמרותיו במשטרה, העימות שנערך בינו לבין סבתה של המתלוננת ועדותו בבית המשפט.

באמרתו מיום **21/01/13** (ת/6 ותמליל ת/6א') משנמסר לנאשם שם המשפחה של המתלוננת, שמות הוריה וכתובתם, טען כי אינם מוכרים לו.

לשאלה האם בתקופה "האחרונה" הסיע ילדה עם סבתה לגן ה"אקליפטוס" השיב "לא רוצה לענות על זה", ולתהיית החוקר מדוע אינו מעוניין להשיב על כך ציין: "אני לא רוצה לענות כי משהו פה לא בסדר" והמשיך: "אתם עוד תלבישו עליי דברים" (ת/6א' עמ' 2 שור' 30).

הנאשם טען כי לא הושיב את המתלוננת על ברכיו ונתן לה לנהוג ברכב ושלל את גרסת המתלוננת כי הפשיל את מכנסיו ואמר לה לבצע בו מין אוראלי.

כמו כן שלל את הטענה כי הציג בפני המתלוננת "סרטים כחולים" וטען כי הדבר "מגעיל אותו" וכי סבתה היתה תמיד יחד איתה.

כך גם משהוטחה בפני הנאשם גרסת המתלוננת כי התבטא בפניה על כך כי בעקבות המין האוראלי שתבצע בו, יצא "החלב הטעים" ותיאורה בדבר תחושת המחנק בעת המעשה, טען כי "אולי" לימדו אותה לומר כך, וכי הוא לא נגע, לא עשה דבר ולא הראה "שום סרט פורנוגרפי", אלא הסיעם לפארק, והלך לביתו.

באמרה נוספת מיום **23/01/13** (ת/18) תיאר הנאשם את הרקע להיכרותו עם המתלוננת ובני משפחתה באומרו כי גרו בשכנות, וכי היא היתה באה לשחק עם נכדיו.

באשר להסעותיו את המתלוננת לפארק, סיפר כי המתלוננת היתה מתקשרת מבית הוריה לטלפון הנייד שברשותו ושואלת אם הוא יכול לקחתן לפארק. מאחר וידע על מצוקתה הכספית של משפחתה, נעתר לבקשתה.

לגרסת הנאשם, לאחר שהבחין בסימני אלימות על סבתה של המתלוננת, התקשר לשאול לשלומה, ומשזו ביקשה ממנו ליצור עימה קשר לעיתים קרובות, תוך שרמז כי הוכתה, נשאל ישירות לגבי זהות המכה, והלה השיב במילים "לא יודע". כך גם בתשובה לשאלה ממה היו לה הסימנים הכחולים השיב "מאיפה לי לדעת", וטען כי אף לא שאל אותה ולדבריו, אף אם היה שואל, היא לא היתה אומרת.

משהוטחה בנאשם גרסת סבתה של המתלוננת כי נהג לקחת את זו האחרונה ברכבו וליתן לה לנהוג ברכב תוך שהיא יושבת על ברכיו, השיב כי "היא לא דוברת אמת". לדבריו, בעת שהיה לוקח את המתלוננת ברכבו, היא היתה יושבת

מאחור "על הכיסא של הילדים", כלשונו.

לעצם החשד המיוחס לו באותה עת בחקירתו, נשאל והשיב כדלקמן:

"האם אתה לימדת את א' לקיים יחסי מין אוראליים.

ת. לא, אני מגעיל אותי דבר כזה שאת אומרת בא לי בחילה.

ש. אתה יודע מה זה יחסי מין אוראליים?

ת. לא" (שם, עמ' 5 שור' 141-138).

בהמשך חקירתו זו, הנאשם טען כי אינו יכול לקיים יחסי מין מזה מספר שנים והכחיש את הטענה כי נתן למתלוננת "לנהוג" ברכבו, ותמורת זאת היתה צריכה "למצוץ את איבר מינו".

הנאשם נשאל אחת לאחת על הנטען על ידי המתלוננת ואשר מיוחס לו כיום בכתב האישום. לנוכח חשיבות השאלות ותשובותיו, אביא הדברים ככתבם וכלשונם:

"[...]"

ש. לטענת א' אתה הסברת לה שצריך לעשות עמוק וחזק למטה.

ת. לא אמרתי דבר כזה

ש. א' סיפרה אפילו שהיא אמרה לך פעם אחת די זה חונק אותי.

ת. לא היה דבר כזה אני לא שמעתי דברים כאלה בחיי לא שמעתי מה אני אגיד סתם דברים שכן.

ש. האם אתה הראית לא' סרט שבו האישה שותה את השפיך של הגבר ואמרת לה שככה צריך לעשות?

ת. לא.

ש. לטענת א' גם לך יצא חלב מהבולבול ואתה אמרת לה שהחלב טעים?

ת. לא היה דבר כזה אף פעם לא היה דבר כזה.

ש. א' ניקתה את הלשון שלה עם מגבון?

ת. לא.

ש. א' אפילו סיפרה שהיא מצצה לך והיה לה חריף ואתה אמרת לה שזה בגלל שאתה אכלת פלפל חריף וגירדת בעצמך כשגירדת?

ת. לא

ש. אתה אוכל פלפל חריף לפעמים

ת. לא, אסור לי אתם יכולים לבדוק גם את זה אם אני אוכל פלפל חריף אני אמות.

ש. למה שתמות?

ת. כי יש לי בעיה בזיקפה אסור לי לאכול פלפל חריף.

ש. א' גם סיפרה שאתה בקשת ממנה להוריד את המכנסיים והתחתונים אתה ליטפת לה את הכוס.

ת. לא נכון.
ש. היא גם סיפרה שהיא יושבה עליך כשהיא ללא מכנסיים ותחתונים ונהגה ובזמן הזה אתה גם ליטפת לה הכוס.
ת. לא היה.
ש. הכוונה שנגעת עם האצבעות ידיים שלך באיבר המין שלה.
ת. לא.
ש. למה, אתה לא גבר?
ת. אני לא מקיים יותר יחסי מין זה לא מושך אותי ואני כבר שנים לא מקיים יחסי מין.
ש. אתה לא מקיים יחסי מין עם אשתך.
ת. לא אתם יכולים גם לשאול אותה כי אני לא יכול אין דרישה אני כבר פטור מזה" (שם, עמ' 5 שור' 152-155 ועמ' 6 שור' 156-178).

חקירתו זו של הנאשם הסתיימה תוך שהשיב לשאלות שהופנו אליו וטען כי לפני "הרבה שנים" הפסיק לקיים יחסי מין משום העדר זקפה, כאשר לדבריו, אינו מגיע לפורקן ואין לו כלל "מחשבה מינית", גם אם אישר את דבר הימצאותם של "סרטים כחולים" ומכשיר דיו. די. ברכבו, אולם טען כי הרחיקם מביתו על מנת שלא "יפלו" לידי ילדיו והכחיש כי הציג בפני המתלוננת "סרט כחול".

אמרה נוספת נגבתה מהנאשם ביום **28/01/13** (ת/19) וזאת לאחר עימות שנערך בינו לבין סבתה של המתלוננת, במהלכו טען שהטענות כלפיו הן שקריות, ומשכך מאס בלהשיב לשאלות המופנות אליו.

לנוכח דברי הנאשם כי הסעת המתלוננת וסבתה נעשתה לבקשתו, נשאל באשר "לאינטרס" שלהם לשקר תחת העזרה שהושיט להן ועל כך השיב:

"[...] אני לא עשיתי את הדברים האלה יש לה את האינטרס שלה, הם אולי סגרו משהו בבית, היא אישה מוכה, והבן שלה אלקוהוליסט והכלה שלה אלימה מה אני צריך להיות עורך דין שלה, אני לא רוצה לענות על שאלות אלה יותר" (שם עמ' 2 שור' 16-18).

הנאשם הכחיש כי התקשר לשאול על המתלוננת, אלא טען כי נהג להתקשר על מנת לדרוש בשלומה של הסבתא מאחר שהבחין בסימני אלימות על גופה, ולדבריו היא סיפרה לו כי הינה קורבן לאלימות מצד כלתה, ורחמיו נכמרו כלפיה.

בהמשך חקירתו הנאשם שב וטען כי מזה חמש שנים אינו מקיים יחסי מין, וטען כי לא עשה את המעשים המיוחסים לו.

באמרתו מיום **29/01/13** (ת/20) הנאשם השיב תחילה כי אין לו מה להוסיף על האמור בחקירותיו הקודמות, ולשאלה אם הוא מסכים ללכת לבדיקת אורולוג על מנת לבדוק את יכולתו לזקפה, השיב כי אינו יודע, וכי הוא מבקש להתייעץ עם עורך דין.

משנדרש להסבר מדוע סרב לבדיקת הרופא משנלקח לחדר המיון בבית החולים "הלל יפה", טען כי בשל היותו כבול באזיקים, לא רצה כי אנשים יראו אותו באופן זה.

הנאשם המשיך והכחיש את המעשים שיוחסו לו, וטען כי אף פעם לא התקשר לבית המתלוננת וכי המדובר בשאלה מיותרת, כהגדרתו.

עדות הנאשם בבית המשפט:

בעדותו סקר הנאשם את הרקע האישי והמשפחתי שלו, עובדת היותו אב וסב לנכדים, נשוי מזה 40 שנה.

על ראשית היכרותו את המתלוננת סיפר כי באחת הפעמים בה לקח את נכדיו לפארק, הצטרפה "ילדה קטנה" שהחלה לשחק עימם, ובהיותם מתגוררים בשכנות למשפחתה, באה לביתו לשחק עם נכדיו, והחלה להציק להם "בכל מיני דברים".

לדברי הנאשם, לבקשת המתלוננת וסבתה מסר להן את מספר מכשיר הטלפון הנייד שברשותו אותו רשם על גבי "קבלה" של ה"שופרסל", שהיתה מצויה בכיסו.

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בכתב אישום, כך גם את הטענה כי נתן למתלוננת לנהוג או עשה מעשה מהמעשים הנטענים כלפיו, בכלל זה, כי הוריד את תחתוניה וליטף את איבר מינה או כי נגע בה, מאחר ולדבריו, "היא כמו נכדה שלי".

הנאשם הכחיש את כי הציג בפני המתלוננת סרט פורנוגרפי כלשהו. יחד עם זאת, אישר את דבר הימצאו של מכשיר די.וי.די ברכבו.

עוד טען הנאשם כי באחת הפעמים בהן לקח את המתלוננת וסבתה אל הפארק, הבחין בסימני אלימות על פניה, מצחה ועינה של הסבתא, ולשאלתו, השיבה זו כי גם המתלוננת, קרי, כלתה, חבטה בה במחבת וביקשה ממנו כי יתקשר אליה מידי יום לשאול לשלומה.

משנשאל על ידי בא כוחו, מה יש לו לספר על הוריה של המתלוננת, הגדיר את אמה "סדיסטית" שנהגה באלימות כלפי סבתה של המתלוננת, זאת לדבריו "בוודאות", ואת אבי המתלוננת כ"אלכוהוליסט", אולם אישר כי לא היה עד למעשים ולהתנהלות של הורי המתלוננת, כנטען על ידו לעיל.

מאחר ולגרסת הנאשם, אבי המתלוננת היה זה שהושיבה על ברכיו ונתן לה לנהוג, נשאל מדוע לא סיפר על כך בחקירתו במשטרה והשיב כי לא עשה זאת בשל תחושת "פחד" ובהמשך "לא אמרתי במשטרה, כי לא שאלו אותי" (עמ' 24)

עוד סיפר הנאשם בעדותו כי שמע מפי המתלוננת על מעשה שהיה בינה לבין ילד בשם שי, במהלכו התקרבה אליו, הניחה את רגליו בין רגליה "השתפשו" וכי היה לה "נעים".

לשאלה הכיצד "הילדה" (המתלוננת י' א') סיפרה לו על כך, השיב כי אינו יודע מדוע והמשיך וטען כלשונו: "היא אמרה לי ככה - אבא שלי עושה לי את כל מה שאומרים עלי. אבא שלי נותן לי למצוץ" (עמ' 310 שור' 14-17 לפרו').

משכך, נשאל הנאשם כיצד החל לשוחח שיחה שכזו עם "מישהי" שהיא בגיל נכדיו, בת 6 על השאלה "אם היא מוצצת לאבא שלה או לא?" השיב כי עשתה מיוזמתה.

לשאלת בא כוחו:

"ש. היא אמרה לך מציצות או שהפנת למשהו אחר. ספר איך זה היה?
ת: היא לא אמרה מציצות היא אמרה אבא שלי עושה לי... במילים אחרות היא אמרה את זה, לא מציצה. אבא שלי נותן לי את זה לעשות" (עמ' 311 שור' 14-16 לפרו').

לשאלתנו, השיב הנאשם כי הובא לדיונים בבית המשפט לצורך הארכת מעצרו כשלוש פעמים. משכך, נשאל מדוע לא אמר לשופט שדן בהארכת מעצרו כי המתלוננת סיפרה לו על מעשים מיניים המבוצעים בה על ידי אביה ועתה מייחסים אותם לו, ועל כך השיב כי התבייש "ללכלך את עצמי, פחדתי מזה", מבלי שיכול היה להסביר את דבריו אלה (ראה: עמ' 312 שור' 15-23 לפרו').

ממחקרי התקשורת ניתן ללמוד על התקשוריות של הנאשם למתלוננת ולבית הוריה. הנאשם הסביר כי היו אלה המתלוננת וסבתה שביקשו את מכשיר הטלפון שלו וביצעו את השיחות, בין אם לביתן ובין אם למכשיר הנייד של המתלוננת בביתה. את רישומי השיחות לבית המתלוננת תרץ בהבאת דגים - משהיה שב מהדייג, היה מתקשר אליהן לבוא לקחת דגים.

באשר למערכת יחסיו המינית עם רעייתו, השיב כדלקמן:

"[...] בניו לבין אשתי מערכת יחסים הפסיקה משנת 2005, 2006, אנחנו לא מקיימים יחסי מין כי אני לא יכול לקיים יחסי מין, כי הייתי חולה אז אחרי מחלה הזו שהייתי חולה, הפסקתי פשוט מאוד זה השפיע עלי, לאט לאט התחלתי לדרדר בבריאות, אז לא קיימנו יחסי מין. בשנת 1978 אני חליתי במחלת שחפת וקיבלתי תרופות אנטי מיקרוביוליות, או תרופות אחרות, כל מיני תרופות. שנה וחצי, שנה ו-6 חודשים הייתי במחלה ולא יצאתי לעבודה. חודש וחצי שכבתי בבית חולים.

ש. אני מדבר על מערכת היחסים המינית בשנים האחרות עם אשתך.
ת. בסדר, הכוונה איך זה הגיע. מאוחר יותר קיימנו יחסי מין ב- 2004, ב- 2002 וב- 2004 התחיל לי בעיות באיבר המין וכאבים וטפטופים וכל מיני דברים, הלכתי לרופא...." (עמ' 315 שור' 21-30 לפרו').

לטענת הנאשם, משפחתו התנגדה "לחלוטין" לכל קשר עם המתלוננת ובני משפחתה, שהיתה משפחה לא רצויה בשכונתם.

בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה השיב כדלקמן:

"אם את חותרת לדברים שמאשימים אותי? זה לא היה ולא נברא, אני לא עשיתי, אני אמות כאן, יתלו אותי כאן, אני לא אגיד שאני עשיתי, זה הכבוד שלי, של הילדים שלי, של משפחתי" (עמ' 311 שור' 4-6 לפרו').

משהטיחה באת כח המאשימה בנאשם כי נתן למתלוננת לנהוג ברכבו וכי סבתה ראתה אותם יחדיו ונופפה להם לשלום טען כי לא היו דברים מעולם.

המשיכה וטענה באת כח המאשימה בפני הנאשם כי לנוכח הסיוע והעזרה למתלוננת ולבני משפחתה בהסעתם ממקום למקום, לא היתה להם סיבה לטעון כלפיו טענות חסרות שחר, ועל כך השיב:

"פשוט, הם הם סגרו את זה בבית ביניהם, הסבתא מפחדת מהכלה, סבתא לא יכולה להגיד משפט אחר נגד הכלה, הכלה אמרה לומר כך, אז היא תגיד ככה, אחרת מחכה לה יום שחור" (שם, שור' 25-27 לפרו').

לגרסת הנאשם, המתלוננת כלל לא ישבה לצידו במהלך הנהיגה, אלא על כיסא ילדים, אותו כינה "בוסטר".

הסברו של הנאשם לקיומם של סרטים פורנוגרפיים בתא המטען של רכבו היה מעבר בנו ורעייתו להתגורר בביתם, וחששו כי מי מבני המשפחה יבחין בסרטים אלה בהיותם בבית. לתמיהה הכיצד המתלוננת תבחין בהם בתא המטען של רכבו, השיב כי קראה את הנכתב עליהם "סקס" בקטן, ועמד על דעתו זו גם משנטען כלפיו כי המדובר בקטינה אשר היתה בגן באותה עת.

הנאשם שב והכחיש כי הציג בפני המתלוננת סרטים פורנוגרפיים והציג את האפשרות כי ראתה אותם אצל "אבא שלה השיכור" (עמ' 314 שור' 14 לפרו'), וכי למעשה לא צפה בסרטים שכאלה משנת 1994-1995, עת היה "בגמול השתלמות". שם, לדבריו, היו רואים סרטים כאלה, וכי לו עצמו אין כלל מחשבות מיניות.

לנוכח דברי הנאשם כי שמע מהקטינה כי היה זה אביה שביצע בה את המעשים המיוחסים לו, נשאל מדוע לא דיווח על

כך עוד בטרם מעצרו? על כך השיב כי פחד לדבר על כך "כי פתאום יאשימו אותי" וכן "בשביל מה לי להיכנס לדברים מסובכים, אני אח"כ צריך להפסיד ימי עבודה ויטרטרו אותי".

לתהייה מדוע משנחשד כי נתן למתלוננת לבצע בו מין אוראלי לא טען בפני חוקריו כי זו סיפרה לו כי אביה הוא זה הנוהג עימה כך, השיב כי זכר את דברי החוקרת אשר הזהירה אותו כי כל אשר יאמר עלול לשמש נגדו.

עדות עדים נוספים מטעם הנאשם:

בנו של הנאשם מסר בהודעתו מיום **28/01/13** (נ/6), כי המתלוננת נהגה לבוא לביתם לשחק עם ילדיו בעת שהתגורר בבית הוריו, וכי השפעתה על ילדיו היתה רעה משהייתה מרביצה להם והללו היו בוכים וצועקים.

בהודעתו זו במשטרה סתר הבן את גרסת הנאשם באומרו כי לא הזהיר את הנאשם ממשפחת המתלוננת, וטען כי לא אמר לאביו הנאשם כי "עוד יסתבך" בשל משפחתה, וכי מעולם לא אמר לנאשם להפסיק להסיע אותה ואת בני משפחתה או כי הזהיר את הנאשם מלעשות כן.

בעדותו בבית המשפט סיפר, כי למתלוננת, עת שהתה עם ילדיו בביתם, היתה השפעה "לרעה" בשל אופייה והתנהגותה וכי כלשונו "היא היתה מלמדת אותם כל מיני דברים, שטויות... דברים שלא חנכתי אותם כך, וגם היתה מרביצה להם" וכי "היו לה כינים" (עמ' 328 שור' 17-19 לפרו').

משכך טען, כי סיכם עם רעייתו לשוחח עם הורי המתלוננת שלא תתארח אצלם יותר.

בהתייחס לאבי המתלוננת טען כי הלה היה כל הזמן שתוי, אלכוהוליסט.

לנוכח תיאוריו הנ"ל של העד את המתלוננת נשאל הכיצד לא טרח לומר דברים אלה בחקירתו במשטרה לפני כשנה וחצי, ועל כך השיב כי לא זכר.

מ' א', כלת הנאשם, סיפרה בהודעה במשטרה מיום **28/01/13** (נ/7) כי הכירה את משפחת המתלוננת ממגוריהם בשכנות ומשחקה עם בנה בן ה-6 בביתה או בחצר ביתה.

על פי הגדרתה, אמה של המתלוננת אינה "במיטבה" ואביה "אלכוהוליסט" בעוד היא עצמה "ילדה מאוד נבונה, חכמה".

בניגוד לגרסת הנאשם, טענה העדה כי לא גרשה את המתלוננת מביתה, אלא מאחר והיו לה "כינים בראש" אמרה לה ללכת לאמא, על מנת שתנקה את הראש.

כמו כן סתרה את טענת הנאשם, כי הזהירה אותו מפני משפחת המתלוננת, וטענה כי כלל לא היתה לה שיחה עם הנאשם אודותיה, ואף לא ידעה כי הלה מסיע את בני משפחתה.

בסוף הודעתה ביקשה להוסיף מיוזמתה, מבלי שנשאלה על כך, כי "התריעה" על משפחת המתלוננת "באופן פומבי, כלומר, באופן כללי במשפחה" כי המדובר במשפחה "לא נורמטיבית" בשל היות לה אב "אלכוהוליסט" ואם "מוזרה".

בעדותה בבית המשפט סיפרה כי נרתעה מהורי המתלוננת מאחר ובלשונה "מבחינה ויזואלית" הוריה לא נראים נורמטיביים. האם "קצת נראית קריזיונרית ומוזרה" והאב "אלכוהוליסט" ולפיכך, תמיד חשה רתיעה.

בהתייחס למתלוננת טענה כי עם חלוף הזמן, ככל שזו התרגלה אליה ולילדיה, חשה כבת בית, וכי היתה דואגת לה לארוחות מאחר וזו סיפרה לה כי בביתה אין לה אוכל, ועל כן חשה כלפיה מחויבות.

יחד עם זאת, בשל התנהגותה של המתלוננת במחיצת ילדיה ה"תמימים" ובשל הכינים שהיו לה, החליטה לבקש ממנה שלא תבוא לביתם יותר.

ו. דין:

כללי:

בחינת מארג הראיות שהונח בפנינו מביא אותנו למסקנה כי גרסת המתלוננת אמת, וכי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

המסקנה הנ"ל מתחייבת מבחינה זהירה וקפדנית של אותן ראיות שהניחה בפנינו המאשימה.

מטבע הדברים, זהירות רבה מתחייבת בניתוח ראייתי שבבסיסו גרסאות מנוגדות זו לזו, כפי שהדברים באים לכלל ביטוי בדרך כלל בעבירות מין, כאשר המעשים מבוצעים ב"דלת אמות". במקרה דנן, בדלת אמותיו של רכב הנאשם.

על כך יש להוסיף את עובדת היות עדות המתלוננת לכאורה "עדות כבושה".

יחד עם זאת, אקדים ואומר כי כפי שנלמד מסקירת הראיות לעיל, אזי לא רק עדות המתלוננת בלבד עומדת על תילה, אלא בפנינו ראיות נסיבתיות נוספות הקושרות את הנאשם למעשים אותם מייחסת לו המתלוננת ותומכות בגרסתה.

אני דוחה את גרסת הנאשם, כפי ש"השתכללה" בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט, בכלל זה אמירותיו כי היתה זו סבתה של המתלוננת אשר "לימדה" אותה לומר את הדברים המיוחסים לו, ובעדותו בבית המשפט טען כי שמע מפי המתלוננת

כי המעשים המיניים המיוחסים לו, בוצעו על ידי אבי המתלוננת, במתלוננת.

המארג הראיתי שהונח בפנינו שולל את טענת הנאשם בדבר "עלילת שווא", אלא כאמור קושר אותו לפגיעה המינית במתלוננת.

זאת ועוד, אני קובע כי הנאשם הכתים לשווא את שמה הטוב של משפחת המתלוננת, ובכלל זה את שם אביה, וכי מדובר בדברי הכפשה על לא עוול בכפם של האב, האם והסבתא.

יאמר כבר עתה כי, למרבה הצער, המתלוננת, בגיל נכדיו של הנאשם, שימשה בידיו כלי לסיפוק גחמותיו המיניות.

מהימנות המתלוננת:

מעיון בתיעוד גביית עדותה של המתלוננת בפני חוקרת הילדים, שתועדה חזותית, כמו גם משמיעת עדותה בבית המשפט, ההתרשמות הינה, כי היא מתארת אירועי אמת שחוותה.

לא נמצאו סתירות של ממש, אם בכלל, בין עדות המתלוננת בפני חוקרת הילדים, השחזור שנערך עימה, לבין עדותה בבית המשפט.

המתלוננת היתה מצויה בפרטי סיפור המעשה, השלבים השונים של פיתויה על ידי הנאשם "לנהוג ברכבו" ובתמורה נאלצה לבצע בו מין אוראלי, ("..קודם תמצצי לי את ה.. את המשהו משהו.. ואז אני עשיתי לו והוא נתן לי לנהוג.. וזהו" וכן "קודם אני נתתי ואז אני יודעת שצריך לנהוג, הוא נתן לי לנהוג ואני יודעת").

על כך יש הוסיף את גרסת המתלוננת כי נתבקשה על ידי הנאשם להשיל את מכנסיה ותחתונה, ובהמשך הלה ליטף באצבעו את איבר מינה, והמשיך לעשות כן, לאחר שהושיבה על ברכיו ונתן לה "לנהוג" ברכבו.

המתלוננת שייכה את "חוויותיה" להיבטים השונים של הפגיעה המינית בה, וכן למקומות בהם ביצע את הפגיעות המיניות (אלה שב"פארק" לבין זו שב"יער").

למרות גילה הצעיר, 7 בלבד בעת מתן עדותה, עדותה היתה קולחת, ברמת קשב גבוהה לשאלות שהופנו אליה ומתן תשובות סבלניות וברורות, תוך תאור המעשים מילולית ולעיתים הדגימה בתנועות גוף ותנועות ידיים את האופן שבו בוצעו המעשים.

עדותה של המתלוננת הותירה בנו רושם אמין ומהימן ביותר.

חוקרת הילדים שגבתה את עדותה של המתלוננת הגיעה אף היא למסקנה כי דבריה מהימנים וכי חוותה את המעשים להם היא טוענת, ולמעשה, ניתן לומר כי משהמתלוננת העידה בפנינו ונחקרה בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם, המשמעות הראייתית היא כבדת משקל, כפי שיפורט בהמשך, ולפיכך מתייטר הצורך להסתמך על חוות דעתה המקצועית של חוקרת הילדים

הדין בהתייחס לעדות המתלוננת:

העדת ילדים בבית המשפט - במיוחד ילדים בגילה של המתלוננת - אינה דבר שבשגרה לאור החשש כי המעמד הייחודי יכביד רגשית על הילד המובא לעדות ויגרום לו נזק נפשי לעתיד לבוא. אולם, מיותר לומר כי עדותם של ילדים, לעיתים, הינה חיונית לקיומו של ההליך הפלילי.

את האיזון בין שני אינטרסים חשובים אלה עיגן המחוקק בחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו - 1955, שבסעיף 2(א) בו נקבע כי:

"אין מעידים ילד על עבירה המנויה בתוספת, שנעשתה בגופו או בנוכחותו או שהוא חשוד בעשייתה ואין מקבלים כראיה הודעתו של ילד על עבירה כאמור, אלא ברשות חוקר ילדים".

על פי התוספת לחוק, חוסות העבירות נשוא כתב האישום בענייננו בצל הוראה זו ("ילד" מוגדר בחוק מי שטרם מלאו לו 14 שנים, והמתלוננת בכלל זה). כזכור, חוקרת הילדים שחקרה את המתלוננת התירה את העדתה.

הואיל והמתלוננת העידה בפנינו כאחד העדים באופן בלתי אמצעי ונחקרה בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם, אין החוק מחייב "סיוע" בראיה אחרת לשם הרשעה על פי עדותה, כפי שמתחייב במקרה שבו לבית המשפט הוגשה הודעתה בפני חוקרת הילדים בלבד (ראה סע' 11 לחוק הנ"ל).

ייחודה של הראיה המסייעת, כפי שפורש בהרחבה בפסיקת בית המשפט, הוא בהיותה עצמאית וחיצונית לעדות המתלוננת, ומסבכת את הנאשם באחריות לביצוע המיוחס לו, ו"מסייעת" בהוכחת נקודה ממשית השנויה במחלוקת (ראה למשל: ע"פ 387/83 מדינת ישראל נ' יהודאי, פד"י לט(4), 197 עמ' 203).

בענייננו, קיימת תחולה לשתי הוראות חוק, והן - הוראת סע' 55(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א 1971 (להלן: "הפקודה") והוראת סע' 54א(ב) לפקודה.

סעיף 55(ב) לפקודה הנ"ל מתייחס להרשעת נאשם על סמך עדות יחידה של קטין מתחת לגיל האחריות הפלילית (שהינה גיל 12 על פי סע' 13 לחוק העונשין), וקובע דלקמן:

"לא יורשע אדם על סמך עדות יחידה של קטין שאינו בר-אחריות פלילית בשל גילו, אלא אם כן יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

בפסיקה פורש כי הדרישה ל"דבר לחיזוקה", משמעותה דרישה לראיה מאמתת, להבדיל מהראיה המסבכת, הנדרשת ברמת "סיוע".

עוד נקבע כי המדובר בתוספת המשקפת את הרף המינימלי הדרוש להרשעת נאשם, והינה בעלת משקל הפחות אף מזה הנדרש במושג "דבר מה נוסף", ודי שיהיה בכוחה לחזק את אמינות העדות בכללותה, ואין צורך כי תאמת אותה ממש.

באשר לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, הרי שזה קובע "חובת הנמקה" ביחס להרשעה על פי "עדות יחידה" של נפגע בעבירות מין, במקומה של דרישת ה"סיוע" שהייתה נהוגה בעבר, ובלשון הסעיף:

"הרשיע בית המשפט במשפט על עבירה לפי סעיף ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

בפסיקה פורשה דרישה זו כהנמקה "ממשית" או מהותית, יותר מן ההנמקה "הרגילה" לה נדרש שופט בכל הכרעת דין.

כפי שציינתי בתחילת הפרק הדיוני, אני נותן אמון בגרסת המתלוננת, אותה שמענו באופן בלתי אמצעי על דוכן העדים.

על פי דין, הערכת משקלה ומהימנותה של עדות תעשה על פי התנהגות העד, נסיבות העניין ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט (ראה סעיף 53 לפקודת הראיות).

הלכה הפסוקה קבעה מספר מבחנים בסיסיים מבחינת מהימנותו של עד, וזאת כדלקמן:

מבחן ה"התרשמות", דהיינו, הערכת היושב בדין את התנהגות העד במהלך עדותו.

מבחן ה"השוואה החיצונית", קרי, בחינת מידת ההתאמה בין דברי העד לראיות אחרות שהובאו בפני בית המשפט (אמרות העד מחוץ לכותלי בית המשפט או גרסאותיהם של עדים אחרים).

מבחן ה"השוואה הפנימית", קרי, העמדת דברי העד במבחן השכל הישר וניסיון החיים.

מבחן ה"פרופיל האישי של העד", אשר לו משמעות רחבה, ובכלל זה אופיו וזיקתו לעניין נשוא הדין (ראה: י'

קדמי, "על הראיות - הדין בראי הפסיקה", מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, עמ' 1825, סימן שני: "שיקולי מהימנות - מבחנים בסיסיים" בעמ' 1833 ואילך; ע"פ 993/00 שלמה נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ו (6) עמ' 205).

משכך, הערכת גרסת המתלוננת והנאשם תעשה על פי המבחנים שהוזכרו לעיל.

השוואת גרסת המתלוננת לראיות חיצוניות:

אני קובע כי קיימת התאמה בין גרסת המתלוננת וראיות אחרות, בכלל זה, ראיות חיצוניות כבדות משקל אותן היא מזכירה בעדותה, וכוונתי למכשיר הדי.וי.די והתקליטור הפורנוגרפי הכולל מין אוראלי, אשר אלמלא נחשפה אליהם - לא היתה יודעת על דבר קיומם ותוכנם.

המתלוננת בגרסתה נקבה בשמות מקומות, אירועים, תחושות ופרטים באשר לדו שיח אותו ניהלה עם הנאשם עובר למעשים, במהלכם ובסיומם, תוך הבאת מובאות וציטוטים המתייחסים לליבת המעשים המיוחסים לנאשם, ומהווים מרכיב מרכזי בהם (ועל כך הרחבתי בקטע הסקירתי של הכרעת הדין).

הנאשם, שהכחיש תחילה כל היכרות עם המתלוננת ומשפחתה, שינה בהדרגה את גרסתו ואישר כבר בתשובתו בא כוחו לכתב האישום, כי היה מסיע את המתלוננת וסבתה ברכבו לפארק, אולם הכחיש כל שהייה בנפרד עם המתלוננת ברכבו, ובכלל זה כי איפשר לה "לנהוג" את רכבו.

בניגוד לגרסת הנאשם, סבתה סיפרה כיצד היה מסיע אותה ואת נכדתה לפארק, ולעיתים אף היה מתקשר אליה או אל המתלוננת ושואל באשר לרצון לעשות כן.

הסבתא תמכה בגרסת המתלוננת, גם בהתייחס לקיומן של נסיעות ברכבו של הנאשם בפארק, במהלכן שהתה המתלוננת בגפה עם הנאשם, בעוד היא נותרה לשבת על הספסל, והנאשם ונכדתה היו חולפים על פניה עם הרכב "באותם סיבובים בפארק" ומנופפים לה לשלום.

יש להזכיר את דבריה של עדה זו כי עוד בטרם חשיפת הפרשה, המתלוננת הביעה את אי רצונה לצאת לפארק, דבר המתקשר עם חוסר שביעות רצונה של המתלוננת מדרישותיו של הנאשם כי תבצע בו מין אוראלי והתחמקותיה מלעשות כן "בתמורה" לנהיגת רכבו.

עוד יש לציין את גרסת הורי המתלוננת והסבתא לגבי ההתקשרויות הטלפוניות של הנאשם לביתם, אשר בעקבותיהם יצאו הסבתא ונכדתה לפארק לפגוש בנאשם.

על כל האמור לעיל יש להוסיף את עדויות הורי המתלוננת וסבתה באשר לאופן האוטנטי של גילוי המעשים ומצבה

הנפשי בעקבות כך.

כזכור, תוארה המתלוננת כמי שנכנסה להיסטריה ופחד והחלה לצעוק; מצב נפשי זה אינו מתיישב ואינו עולה בקנה אחד עם "המצאה" של המתלוננת או עלילת שווא, שתפלה המתלוננת על הנאשם.

בניגוד לדעת ב"כ הנאשם בסכומיו, התרשמנו לחיוב מעדות הורי המתלוננת וסבתה, שעדויותיהם מתיישבות אחת עם רעותה ללא כל חשש לתאום ביניהם, תוך שהודגש כי בנסיבות העניין ה"גילוי" הוביל לקרע בין הורי המתלוננת לסבתה, עד כדי החרמתה והדרת רגליה מביתם.

הנאשם טען כי נרקמה עלילת שווא כלפיו. לא הונח בפנינו כל הסבר של ממש מה הניע את המתלוננת להעליל עליו, ואף לא מניעי הוריה ליתן עדות שתסבכו בעלילת שווא שכזו, ותסבך את בתם בעדות ובחיטוט בנושא כה רגיש של ילדה בגיל המתלוננת.

יוזכר כי בני משפחת המתלוננת (הוריה וסבתה), עובר לחשיפת הפרשה, היו חבים לו תודה על עזרתו בהסעתם ובהסעת המתלוננת וסבתה לא אחת, ואף במהלך עדותם בבית המשפט לא דיברו סרה בו או בבני משפחתו, אלא נהפוך הוא, למעט גינויו על מעשיו ופגיעתו המינית בבתם.

אדגיש כי הנחתי לנגד עיניי את החשש מפני תאום גרסאות של בני משפחת המתלוננת. אולם אני קובע, כי במקרה דנן, לאור ההתרשמות מכל אחד מהם במהלך עדותו, וכאשר הורי המתלוננת מעידים על חשיפת הפרשה, בעוד סבתה מעידה על הביקורים בפארק ורצונה של המתלוננת להימנע ממפגש עם הנאשם, אני שולל קיום תאום שכזה.

הימצאם של מכשיר הדי.וי.די והתקליטור הפורנוגרפי ברכב הנאשם:

המתלוננת סיפרה בעדותה כי הנאשם הראה לה "סרט" במהלך שהייתה עימו ברכב, והציג לה אותו באמצעות "המחשב".

זאת אף זאת, היא אף מוסרת תיאור של אותו "מחשב" באומרה כדלקמן:

"הוא היה קטן והוא היה גם בתוך תיק, בתוך תיק של טבלאט, כמו אצלי, יש בתוך תיק, ושם הוא הוציא מהתיק ואז הדליק את זה, ואז הדליק את זה,..."

בנוסף לכך, אף מציינת פרטים נוספים באשר ל"מחשב" ולנרתיקו, בציינה "שחור וגם המחשב שחור. שחור".

לא רק זאת, אלא אף המתלוננת מתארת את שראו עיניה בסרט שהוצג בפניה.

בפועל, במהלך חיפוש ברכבו של הנאשם, אכן נתפס מכשיר די.וי.די בתוך תיק שחור כפי שתיארה המתלוננת, כמו גם תקליטור אשר הנצפה בו תואם את שראו עיני המתלוננת, כמתואר על ידה (ת/22).

במקרה דנן, מציאת מכשיר הדי.וי.די אליו מפנה המתלוננת בחקירתה בפני חוקרת הילדים וקוראת לו "מחשב", אשר באמצעותו הציג הנאשם בפניה תקליטור ובו סרט פורנוגרפי כמתואר על ידה, קרי, כאשר גבר ואישה מקיימים יחסי מין אוראלי על "מיטה גדולה" כמיטת הוריה, יש בכך כדי להוות ראיית "סיוע" לכל עניין ודבר.

המתלוננת תיארה בדקדקנות את שראו עיניה בסרט הפורנוגרפי ואף ציינה כי הדבר הגעיל אותה.

אני קובע כי הראיות הנ"ל, שהן ראיות חיצוניות ועצמאיות לגרסת המתלוננת, מהוות ראיות כבדות משקל בדרגת סיוע, ומהוות למעשה פרט מוכמן, אשר אלמלא היה בידיעתה של המתלוננת, לא יכולה היתה לדעת על דבר קיומם ואף לא על דבר תוכנם.

הלכה היא מלפני בית המשפט כי ידיעת פרט על ידי עד, אשר ניתן לראותו כפרט מיוחד ומסבך, שאותו עד לא יכול היה לקלוט אותו ולדעת על דבר קיומו אלא בנסיבות המוצגות על ידו, יש בו כדי ידיעת פרט המסבך את הנאשם עד כדי יכולתו לשמש כ"ראיית סיוע". ומשכך ניתן לראותו כראיה עצמאית ונפרדת ביחס לעדותו של העד בדבר התרחשות מעשה העבירה.

אני דוחה את ההסבר, אשר היה בפי הנאשם, כי המתלוננת ראתה את דבר קיומו של מכשיר הדי.וי.די אגב הכנסת אופניה לתא המטען ברכבו ("עדות כבושה" של הנאשם אשר נמסרה רק בעדותו ולא ניתן הסבר לכבישתה).

בנוסף לכך, הנאשם לא נתן הסבר כיצד המתלוננת יכולה היתה לדעת על תוכנו של הסרט הפורנוגרפי, אלמלא צפתה בו, כגרסתה.

גם אם אקבל את הסברו של הנאשם להימצאם של הדי.וי.די והתקליטורים ברכב (שמא "יפלו" לידי כלתו, בנו ונכדיו שעברו להתגורר בביתו) כסיבה האמיתית להנחתם ברכב, עדיין אין הדבר שולל את עשיית השימוש בהם להצגת הסרט הפורנוגרפי לעיני המתלוננת.

במאמר מוסגר יצוין, כי גרסה זו של הנאשם לא נמסרה בחקירתו במשטרה, למרות שנשאל על דבר הימצאם של הדי.וי.די והתקליטור ברכבו.

למעשה, הנאשם התאים את גרסתו בבית המשפט לממצאים המפלילים שנמצאו ברכבו.

בנסיבות האמורות אני קובע כי יש במציאת הדי.וי.די, התקליטור ובו הסרט הפורנוגרפי הספציפי, כמתואר על ידי המתלוננת, כדי ליצור חוסר אמון בגרסתו, ומנגד - לחזק את האמון בגרסת המתלוננת.

שאלת קבילות עדותה והתרשמותה של חוקרת הילדים:

כזכור, חוקרת הילדים התירה את העדתה של המתלוננת, ועדותה נשמעה בבית המשפט הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית.

בנוסף לכך, במסגרת ראיות המאשימה הונחו בפנינו הודעותיה של המתלוננת, ובכלל זה תיעוד הודעותיה בווידיאו כמו גם טופס הערכת מהימנות כעולה מהתרשמותה של חוקרת הילדים.

באת כח המאשימה ביקשה בנסיבות העניין כי התרשמות חוקרת הילדים מהמתלוננת וקביעת מהימנותה תהא ראיה קבילה לגיבוש מסקנת בית המשפט בדבר מהימנות עדותה וכמשלימה את התרשמות בית המשפט מהמתלוננת.

ב"כ הנאשם לא התייחס לסוגיה זו בסיכומיו, ולמרות זאת לא אפטור עצמי להתייחס לסוגיה זו לנוכח משמעותה הראייתית.

יודגש כבר בשלב זה, כי גם מבלי להידרש לקביעת המהימנות אשר נקבעה על ידי חוקרת הילדים, אני סבור כי די לנו בתשתית הראייתית שבפנינו כדי להביא להרשעת הנאשם.

אין לי אלא לשוב ולציין את שנכתב על ידי בתפ"ח 3491-08-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (תקדין מח 2014(3), 779), ובו לאחר שסקרתי את הדין והפסיקה הרלוונטיים, הגעתי לכלל מסקנה כי אף לאחר שמיעת עדות המתלוננת והתרשמותנו הבלתי אמצעית מגרסתה, אין במסמך זה או אחר של חוקרת הילדים כדי לבוא במקום התרשמותנו אנו.

יחד עם זאת ציינתי, כי לדידי המוצגים אשר נערכו על ידי חוקרת הילדים הינם קבילים לכל עניין ודבר, תוך ציון העובדה כי כיום נטיית בית המשפט הינה להגמיש את דיני הראיות תוך העדפת הערכת המהימנות של ראיה זו או אחרת על פני הגבלות קבילות.

גם בנסיבות דנן, לנוכח העובדה כי המתלוננת העידה עדות מלאה בפנינו, ויכולנו להתרשם מעדותה באופן בלתי אמצעי, גם מיכולתה של המתלוננת להבדיל בין אמת לשקר, ניתן לקבל כראיה את חוות דעתה של חוקרת הילדים וכן את התרשמותה לגבי מהימנות עדותה של הילדה, וזאת במסגרת עדותה של חוקרת הילדים ככל עדות איש מקצוע אחר אשר רשאי לחוות דעתו.

אין בית המשפט מחוייב לאמץ התרשמות זו, וככל עניין אחר הדבר נתון להתרשמותו ולשיקול דעתו.

עוד ציינתי בפסק הדין הנ"ל כדלקמן:

"... ככל שמספקת עדות הילד בבית המשפט להעריך את מהימנותה, כך יקטן הצורך של בית המשפט להיעזר בחוות דעתו של חוקר הנוער, ויפחת משקלה בהתאם, וככל שיימנע מבית המשפט, להעריך כראוי את עדותה, כך יגדל משקלה של חוות הדעת".

במקרה דנן, התרשמתי ברורה וחד משמעית בדבר מהימנות גרסתה של המתלוננת ומיותר להוסיף על כך את שנאמר לעיל בהרחבה, אף ללא השלמה כלשהי המתבססת על עדותה וקביעותיה של חוקרת הילדים.

מצבה הנפשי של המתלוננת:

על מצבה הנפשי של המתלוננת בעת גילוי המעשים ולאחריהם שמענו מפי הסובבים אותה באותה עת, הוריה וסבתה, כמו גם מפיה.

גילוי המעשים היה, כאמור, אגב שיחה אקראית בין הורי המתלוננת באשר לדמיון החזותי שבין זו האחרונה לאמה והערתה בדבר המאפיינים השונים שבין גוף גבר לאישה, ומשנשאלה המתלוננת בדבר מקור ידיעותיה על הבדלים אלה.

המתלוננת סיפרה כי צעקה "על כל הדירה" בשל פחדה לומר להוריה, ובמילותיה "פחדתי להגיד וצעקתי על כל הדירה" (עמ' 149 שור' 4 לפרו'), ובמקום אחר: "...צעקתי חזק, הכי חזק שלי".

המתלוננת מתוארת כמי שהיתה בהיסטריה של ממש, צעקות ובכי כפי שלא נראתה בעבר, עד אשר נקבה בשמו של הנאשם, כמקור לידיעותיה.

המתלוננת הסבירה כי פחדה לגלות את שמו של הנאשם, שמא הדבר יביא לשליחתו לכלא, כפי שציין בפניה.

לדברי האם, לאחר זאת, חל שינוי בהתנהגותה של המתלוננת, שבה להרטיב במיטתה וביקשה לשהות במחיצת הוריה.

באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, נקבע כבר כי "כמוהו כממצא פיזי בגופה המעיד על מה שעברה" (ע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, טרם פורסם [פורסם בנוב - 3.7.07], וראה גם ע"פ 9458/05 **רחמילוב נ' מדינת ישראל**, תק-על 2006(3)1776 (2006)).

אני קובע כי הראיות בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת בעת חשיפת האירועים מתיישבות עם גרסתה ומחזקות אותה.

הגינה הפנימי של גרסת המתלוננת:

בנוסף למכלול הפרטים אשר צוינו לעיל, ואשר מחזקים את גרסת המתלוננת, אציין פרטים נוספים אשר יש לראותם כחיזוקים פנימיים לגרסתה.

המתלוננת משתפת את השומע והקורא את עדותה בתחושות ומחשבות שליוו אותה במהלך האירועים.

התבטאויותיה תוך כדי סיפור המעשים לא מותיר ספק בדבר האותנטיות של גרסתה.

המתלוננת, בסיפור המעשה, מספקת פירוט רב, היא זוכרת את התבטאויותיו של הנאשם תוך כדי המעשים, תגובותיו, הסבריו ותנועותיו על מנת ש"ינעמו" לו מעשיה:

"צריך לעשות עמוק, אני לא רציתי לעשות עמוק, שני פעמים [כך במקור י' א'] שיקרתי לו, אמרתי קודם תן לי לנהוג ואז אני אעשה לך, הוא נתן לי לנהוג ו... אבל בעצם אחרי כל אני לא עשיתי לו".

במקום אחר:

"הוא אומר שזה טעים למצוץ, אבל בעצם זה לא טעים... הוא אמר שהחלב (בכוונה לזרעו של הנאשם - י' א') אבל זה בעצם יותר גרוע מלמצוץ".

וכן:

"...שעשיתי לו חזק הוא עשה לי ככה על הראש".

בהמשך:

"יצא לו חלב... לא היה לי טעים, ירקתי אותו, אמרתי לו זה לא טעים, לא בא לי
.....
פעם אחת ביער מצצתי לו וזה היה לא זה... זה היה לי חריף... ביער לא היה אף אחד".

על האמור לעיל יש להוסיף את דבריה של המתלוננת בספרה את סיפור הסרטון הפורנוגרפי אותו הציג בפניה הנאשם

עת שהו יחדיו ברכבו: "...חשבתי במוח נו... איכס זה מגעיל, חשבתי".

המתלוננת אף מספרת כיצד ניגבה את פיה במגבון באחת הפעמים והשליכה אותו מהחלון.

המתלוננת זוכרת פרטים חשובים בגרעין הקשה של המעשים המיוחסים לנאשם וגם שוליים, ובעובדה זו יש כדי לצקת מידה רבה של אמון בגרסתה.

כפי שהראיתי לעיל, המתלוננת משתפת בעדותה גם בתחושותיה ובמחשבותיה, בכלל זה, הרצון מצד אחד "לנהוג" ברכבו של הנאשם, ומצד שני, להתחמק מעשיית המעשים אשר מגעילים אותה.

אני קובע כי אין בפנינו סיפור שהוא בדיה ולא עלילה ולא מעשים שנעשו על ידי אחר, ו"הולבשו" על הנאשם, אלא מעשי הנאשם המה ולא של אחר.

יוער כי, גם בתיאור ליטוף איבר מינה על ידי הנאשם, המתלוננת בתשובותיה לשאלות המופנות אליה שללה החדרת אצבעו של הנאשם לאיבר מינה, בעודה מציינת כי הכניס את אצבעו לפיה.

גם בכך יש ללמד כי אין בסיפור המעשה על ידי המתלוננת העצמת מעשה הנאשם, אלא רצון לדבוק בסיפור המעשים כהווייתם, ועל מידת רצונה לדבוק בפרטים בדיוק מירבי.

אילו היה דבר שקר בעדותה של המתלוננת, אזי לא היתה רמת פירוט שכזו הנאמרת באופן עקבי, ללא סתירות, בפרקי זמן שונים ובהזדמנויות שונות (בפני חוקרת הילדים, בשחזור ובבית המשפט).

המתלוננת - אופיה ומניעה האפשריים:

על ציר הניתוח הראיתי עד עתה התייחסתי בהרחבה באשר להיות המתלוננת בת 6 ומספר חודשים בעת קרות המעשים, על יכולתה הוורבאלית היוצאת דופן לגילה, חוכמתה ופיקחותה כפי שהדבר בא לידי ביטוי מהאופן בו היא מספרת את גרסתה לאירועים, כנצפה מעדויותיה המתועדות בפני חוקרת הילדים ובאופן בלתי אמצעי בפנינו.

אני שולל מניע אפשרי כלשהו לסיפור מעשה שאינו אמת במיחוס לנאשם על ידה.

עוד אני דוחה את הנאמר והמרומז על ידי ב"כ הנאשם בסיכומיו כי אין בפנינו ילדה "שגרתית" מבחינת "ניסיונה המיני המוקדם לכל הדעות".

למרבה הצער, המתלוננת היתה קרבן תמים לגחמותיו המיניות של הנאשם שניצל את תמימותה ותמימות בני משפחתה שבטחו בו ונתנו בו את אמונם.

למתלוננת, ילדה אמינה שכל רצונה היה לחוות את חווית הנהיגה ברכב, לא היתה כל סיבה להעליל עלילת שווא על הנאשם, אלא, כפי שהוסבר גם לעיל, ניסתה להסתיר את הפגיעה המינית בה, שמא מעשים אלה יתגלו והנאשם יכלא, כפי שהתבטא בפניה.

יוצא מכל האמור לעיל, כי כל המבחינים שפורטו לעיל בהתאמה לגרסת המתלוננת מחזקים את גרסתה ומלמדים כי דבר אמת בפיה.

בחינת גרסת הנאשם:

ציינתי את אשר ציינתי באשר לבחינת גרסתה של המתלוננת, ולא אפטור עצמי מבחינת גרסת הנאשם.

יש לבחון את מהימנות הנאשם ואת משקל גרסתו על פי גרסתו, כפי שנמסרה בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כמו גם הראיות האחרות המציבות סימן שאלה על גרסתו ומערערות אותה, על כל היבטיה השונים.

ציינתי לעיל, כי הנאשם בחקירתו במשטרה טען תחילה כי אינו מכיר את המתלוננת ובני משפחתה, ואף ביקש להימנע מלהשיב לשאלות חוקריו.

מן הראוי להביא דברים בשם אומרם: "... אני לא רוצה לענות כי משהו פה לא בסדר" וכן "אתם עוד תלבישו עליי דברים".

גרסתו המכחישה של הנאשם בדבר היותו לבד עם המתלוננת כמו גם האפשרות שנתן לה לאחוז בהגה הרכב, נסתרו לחלוטין, הן כעולה מעדות המתלוננת המהווה את המסד לראיות המאשימה, והן בעדות סבתה, אשר היתה עדה לפעמים הרבות שכך אכן היה.

בצדק רב טענה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי הנאשם לא סיפק הסברים מספיקים לראיות שהצטברו נגדו (בכלל זה, לידיעת המתלוננת על קיומו של הדי.וי.די והסרטים הפורנוגרפיים שברכבו).

גרסתו הכבושה של הנאשם (בעדותו בבית המשפט) כי המתלוננת סיפרה לו כי "מצצה את איבר מינו של אביה" הינה גרסה כבושה, אשר לא עמדה בתנאי כלשהו שיאפשר להעניק לה משקל כלשהו, ואני קובע כי המדובר באמירה שקרית שהומצאה לצורך עדותו.

יש לתמוה מה לנאשם לשוחח עם ילדה בת 6 על עניין שכזה. האם לא היה עולה על דעתו של הנאשם למסור פרט שכזה במהלך חקירתו או בעת דיון בהארכת מעצרו למי מהשופטים שדנו בשאלת המשך מעצרו לצרכי חקירה ולאחר הגשת כתב האישום נגדו?

גרסת הנאשם כי בני משפחתו הזהירו אותו ושוחחו עימו על משפחת המתלוננת, נסתרה הן על ידי רעייתו והן על ידו בנו וכלתו.

בנושא המהותי המתייחס לליבת המיוחס לנאשם והמהווה מסד לגרסתו, קרי, "אין-אונות" ממנה הוא סובל, גם כאן רעייתו סתרה את גרסתו זו במהלך עדותה במשטרה, ואולם בעדותה בבית המשפט באה לחזק את גרסתו זו, תוך שהיא סוטה סטייה מהותית מהנאמר על ידה בחקירתה במשטרה.

כפי שיפורט בהמשך, אני מעדיף את גרסתה במשטרה של רעיית הנאשם, על פני זו בבית המשפט, משנתקיימו בעניינינו תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות.

אשת הנאשם התייצבה בבית המשפט על מנת לגבות את גרסתו ותו לא.

בניגוד לדרך האצילה בה נהגו הורי המתלוננת וסבתה בנאשם, בחר זה לנסות ולהשחיר את פניהם ככל יכולתו.

אין לי אלא לשוב ולהזכיר את העימות שנערך בין הנאשם לסבתה של המתלוננת, כאשר בעוד הנאשם מטיח בפניה כי היא היתה זו ש"לימדה" את המתלוננת לייחס לו את המעשים, זו משיבה בתמיהה ובתדהמה ומביעה פליאה על דבריו אלה, בכאב רב.

איבר מינו של הנאשם:

המתלוננת תיארה את איבר מינו של הנאשם בשפתה של ילדה בת 7 "הוא נראה כמו מוצץ, יש עליו נו כתמים". לשיטת ב"כ המאשימה הכוונה "לקפלים", והסבר זה אכן מתיישב עם המשך התיאור:

"כמו גלים של ים... ובצורה של עיגול ושם יש משולש".

וכן:

"יש עיגול... משם הייתי צריכה למצוץ....".

אני ער לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי "ספק אם תיאורו של איבר המין הזכרי כ"מוצץ" עם גלים עיגול ומשולש... מהווה תאור כה מרשים ומוקפד של איבר המין הזכרי של איבר מינו של הנאשם דווקא אלא איבר מין גברי כלשהו" (עמ' 3 לסיכומיו, סעיף 63).

אכן תיאורים אלה אינם יחודיים לאיבר מינו של הנאשם דווקא, אולם בנסיבות העניין, יחד עם תיאוריה כמכלול, כיצד נתבקשה למצוץ את איבר מינו של הנאשם וה"חלב" שיצא לו, עם תחושותיה באשר לטעמו, המגבון שהכניסה לפיה, יריקתו והדו-שיח שהנאשם מנהל איתה לעניין זה - יש בהם כדי לקשור בין תיאוריה לנאשם, זאת במיוחד כשסביר להניח כי ילדה בת 6 לא תדע לתאר תיאורים כאלה, אלא אם ראתה את הדברים בעיניה וחשה אותם בעצמה.

על כך יש להוסיף, כי במהלך עדותה המתלוננת הדגימה בתנועות ידיים ואצבעות את הנאמר על ידה בכדי להמחיש את דבריה ותיאוריה, ובכך ליצור את הזיקה הייחודית בין דבריה לאיבר מינו של הנאשם במקרה דנן.

אופן חשיפת האירועים:

חיזוק נוסף למהימנות גרסת המתלוננת, ואשר יש בו כדי להפריך את טענת הנאשם כי עניין לנו בעלילת שווא, ניתן לראות באופן חשיפת האירועים, כפי שזו נלמדת מעדות הוריה וסבתה.

כעולה מעדויות אלה, ונראה כי אין סתירה ביניהם, האירועים נשוא כתב האישום נחשפו באקראי, במהלך שיחה בין הורי המתלוננת בסלון ביתם, לאחר שאבי המתלוננת ציין כי ככל שהמתלוננת מתבגרת, גדל הדימיון בין תווי פניה לבין תווי פני אמה, כאשר, לפתע, המתלוננת העירה כי הדימיון אינו מתייחס רק לתווי פניה, אלא גם לפלג גופן התחתון השונה משל "בנים".

משכך החלה האם לחקור ולדרוש מהיכן ידיעת המתלוננת פרטים אלה בהיותה אך ילדה כבת 6 ומספר חודשים. בשלב זה המתלוננת נכנסה ל"היסטריה" והחלה לצעוק. התנהלותה זו עוררה עוד יותר את חשדה של האם, שלא הרפתה למרות "הפאניקה" אליה נכנסה המתלוננת, עד אשר נקבה בשמו של הנאשם כמקור לידיעתה זו, והחלה לספר את סיפור המעשים.

המתלוננת לא מיהרה להפליל את הנאשם, וסיפרה כאמור את סיפור המעשים רק לנוכח הפצרותיה של האם.

אילו היה מדובר בעלילה, לא היה מקום להיסטריה והפאניקה אליה נכנסה המתלוננת, בעת שנדרשה להשיב לשאלות האם, אלא היתה אומרת זאת באופן מידי.

כך גם תיארה הסבתא את המתלוננת "היתה בהיסטריה, צורחת ורועדת וסיפרה על האירוע".

אין זה מתקבל על הדעת שילדה כבת 6 תבדה אירועים כאלה תוך זמן קצר, ותלווה את סיפורה בפרטים ותיאורים מתיאורים שונים המעוגנים במקומות ובהקשר ברור של ביצוע המעשים, ותתמיד בגרסתה זו בפני חוקרת הילדים במספר הודעות שנגבו ממנה, שחזור ועדות בבית המשפט למרות גילה הצעיר, כאמור, ותצלח את כל אלה.

אשר לטענת הנאשם, כפי שעלתה בעדותו בבית המשפט ובחקירותיו, כי המתלוננת הצביעה עליו כעל מבצע המעשים ממניעים אלה ואחרים של הסבתא והוריה, ואחר כך שיוך המעשים לאביה ואולי לאחר, נער בן 11, אומר כי חומר הראיות מלמד כי אין מאחורי טענה זו ולא כלום.

לא היה להורי המתלוננת וסבתה רצון או סיבה לפגוע בנאשם. נהפוך הוא, עובר לגילוי המעשים הם חבו לו תודה על האופן שנהג בהם, בהסעותיהם לכשנדרשו והסעותיה של הסבתא והמתלוננת לפארק.

יודגש כי גם לאחר חשיפת הפרשה, בעדותם במשטרה ובעדותם בבית המשפט, ההורים לא דיברו בנאשם סרה, למעט על מעשיו, והסבתא, אשר היתה עימו בקשרי ידידות, דיברה על הפגיעה הקשה לנוכח האמון שנתנה בו כשהפקידה בידי את נכדתה.

יוצא איפוא, כי טענותיו של הנאשם, באשר למניעים אפשריים מצד המתלוננת ומשפחתה להעליל עליו, אין מאחוריהם דבר.

זהות מבצע המעשים:

ב"כ הנאשם טען כי יתכן והמתלוננת חוותה את מעשים המתוארים על ידה, אך היה זה לא מידי אלא מידי אביה או נער בשם שי, אותו פגשה במקום עבודתה של סבתה. אני קובע כי יש לדחות טענות ו"רמיזות" אלה.

כך, בתשובתו לכתב האישום ציין: "...מי הכניס לה לראש מה שהכניסו לה בעניין הזה.. היא מנסה להגן על מישהו ולקבור מישהו אחר" (עמ' 6 שור' 1-3 לפרו').

אין לי אלא לשוב ולהפנות לאופן הגילוי האקראי של המעשים, כפי שהתייחסתי אליהם לעיל בהרחבה, וציון שמו של הנאשם על ידי המתלוננת למקור ידיעותיה באשר להבדלים בין גבר לאישה, ולאחר זאת לסיפור המעשים כפי שבא מפיה.

המתלוננת הצביעה, כאמור, מלכתחילה, ולכל אורך גביית הודעותיה על ידי חוקרת הילדים ועדותה בבית המשפט, על הנאשם כמבצע המעשים באופן ברור, חד משמעי תוך קשירת המעשים ושזירתם בראיה כוללת של הבילויים בפארק, ביער ובמקומות אחרים.

המתלוננת סיפרה על השתלשלות העניינים, ומספרת עליהם באופן שלא יכולה היתה להתבלבל ביחס לנאשם, כאשר מסכת המעשים על פרטי פרטיה ותיאורה כפי שתארה, מתייחסת לנאשם, ולנאשם בלבד, ומעוגנת בנסיעות ברכבו באתרים שונים.

המתלוננת עמדה על דעתה כי המעשים התרחשו עם הנאשם. כך גם בתשובותיה לשאלות בא כוחו של הנאשם בבית המשפט.

מהות המעשים שביצע הנאשם:

הנאשם ובא כוחו חלקו על ביצוע המעשים במתאר הכולל, תוך שלילתם באופן גורף.

כפי שצויין לעיל, מעשה הנאשם לגרסת המתלוננת היו - החדרת איבר מינו לפיה במספר רב של הזדמנויות על פי בקשתו, הדרכתו, הנחייתו, פעולה אקטיבית מצידו ("כשעשיתי לו חזק, כשהוא עשה לי ככה על הראש [ומראה]" - אחיזת ראשה והטייתו, ולמעשה, דחיפתו לעבר פיה, באופן של ביצוע עבירות של מעשה סדום.

הפגיעה המינית השנייה, אליה התייחסה המתלוננת, היתה ליטוף איבר מינה, זאת לאחר שביקש ממנה להוריד את מכנסיה ותחתוניה. בהמשך, הושיבה על ירכיו ונתן לה לנהוג ברכב תוך שהוא מלטף את איבר מינה.

המתלוננת, כזכור, תארה בעדותה בפני חוקרת הילדים ובבית המשפט את הרגשת המחנק בהחדרת איבר מינו של הנאשם לפיה, את טעם זרעו כ"חריף" ו"מגעיל" והסברו של הנאשם מדוע הוא "חריף", כיצד ואיך כינה הנאשם בפניה את איבר מינו כ"משהו משהו", את צורתו של איבר המין כדמוי "מוצץ" והיותו עם "כתמים" ובראשו פירמידה.

בנוסף לכל אלה, המתלוננת תארה כיצד התחמקה בשתי הפעמים מלמלא את "חובתה" על פי תנאי הנאשם ליתן לה אפשרות "לנהוג" את רכבו באופן שקודם תבצע בו מין אוראלי, ואחר כך יאפשר לה לנהוג ברכב.

התיאורים החווייתיים, אותם תארה המתלוננת, הינם אותנטיים לחלוטין, ובהסתמך עליהם ובראיות המחזקות ותומכות את עדותה בכללותה, אני קובע כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע במתלוננת את עבירות מעשה הסדום המיוחסות לו, הכוללים החדרת איבר מינו לפי המתלוננת, ואת עבירות המעשה המגונה ככל שהדבר מתייחס לליטוף איבר מינה.

היות תלונת המתלוננת עדות כבושה:

עדות המתלוננת הינה, לכאורה, "עדות כבושה" במובן זה שלא נמסרה באופן מיידי לאחר ביצוע המעשים, אלא בפניו מעשים שהתרחשו בפרק זמן של מספר חודשים עד לחשיפתם, באופן כמתואר לעיל.

לעניין זה יאמר כי "כבישת עדות" של ילדים נפגעי עבירות מין, הינה תופעה מוכרת, ואין בה, כשלעצמה, כדי לפגוע באמינות הגרסה משניתן הסבר מספק ל"כבישתה", והסבר לחשיפת המעשים בעת שנחשפו.

יאמר מיד, כי כבישת עדות, כשלעצמה, מפחיתה ממיהימנותה רק בהיעדר הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות. משניתן הסבר שבית המשפט נותן בו אמון, הרי אין בכך כדי לפגום במשקלה של העדות.

על בית המשפט לבחון מדוע שתק העד "שכבש" את עדותו כל אותה עת עד למתן העדות ומה נשתנה עתה כשהחליט ליתן עדות ומהו הנימוק שהניעו לשבור את שתיקתו (ע"פ 192/82 מרקוס נ' מדינת ישראל פ"ד לז(1) עמ' 225 בעמ' 284).

במקרה דנן, אין בפנינו "כבישת" עדות לאורך שנים ארוכות, אשר גם אז, כאמור, בהינתן הסבר לכבישת העדות - ובעניינינו הסבר הנעוץ בעיקר בגילה הרך של המתלוננת - אין בכך כדי לפגום במהימנות כובש העדות.

המתלוננת שבפנינו הינה רכה בשנים (6 וכמה חודשים בעת הגילוי), וכעולה מסיפורה, נראה כי לא הכילה את מלוא המשמעות של המעשים בעת התרחשותם.

בנאיביות רבה סיפרה המתלוננת, הן לחוקרת הילדים והן בבית המשפט, כי לא סיפרה על מעשי הנאשם בשל דבריו של זה האחרון, שלא לספר לאיש על מעשיו, כי אחרת הוא עלול להיכלא, ומשום פחדה זה.

המתלוננת אף סיפרה כי חששה לספר להוריה, ולחוקרת הילדים סיפרה, כי בעת שהיתה שבה מהפארק היתה נשאלת על ידי אמה, אם היה לה כיף, ולדבריה, "... בעצם פחדתי להגיד לה".

יוצא איפוא, כי המתלוננת לא שיתפה איש בסיפור המעשים, עד לחשיפתם במהלך אותה שיחה אקראית, שתוארה לעיל, עם הוריה בסלון דירתם, וזאת עקב פחדה.

על כך יש להוסיף את הקושי הרב שהיה מנת חלקה של המתלוננת לשתף ולספר על המעשים, קושי רגשי ונפשי כאחד, כפי שתואר על ידי כל הסובבים אותה (הוריה וסבתה), וזאת, אף בשל החשש מתגובתם, כפי שאכן בפועל קרה.

המתלוננת לא ששה לסבך את הנאשם במעשים, והיה על אמה להקשות עליה, שוב ושוב, על מנת ללמוד מהיכן היא יודעת על דבר ההבדלים הביולוגיים שבין גבר לאישה.

אני קובע כי יש בפנינו הסבר מניח את הדעת ל"כבישת עדותה", ומשכך, לא נפגם כלל משקל גרסתה.

בטרם סיום, אפנה לבחון את טענות הנאשם כמוגדר על ידי בא כוחו כ "סוגיית אין האונות" ו"מחדלי חקירה".

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו על בסיס הנטען במהלך שמיעת הראיות כי הנאשם "סובל מבעיות אין אונות", וכמענה לטענת ב"כ המאשימה כי בעיה זו לא הוכחה בהעדר חוות דעת מטעמו, טען הסנגור כי נטל הראיה להוכחת האשמה "לעולם מוטל על כתפי התביעה, ואל לה לטעון כי נבצרות הנאשם להביא ראיה סותר, כאשר לא הובאה ראיה לסתור - מהווה חיזוק כלשהי לטענותיה".

אקדים ואומר, כי אף מבלי להידרש לטענה בדבר העדר חוות דעת כמהווה "חיזוק" לראיות המאשימה, אזי נטל הבאת הראיה הינו על כתפי הטוען אותה. במקרה דנן - הנאשם.

אכן, כעולה מתיקו הרפואי של הנאשם, הוא ציין בפני רופאו ד"ר גרא כי יש לו ירידה בתפקוד המיני, אולם מעבר לכך אין ברישומים דבר המצביע על בדיקה שעבר הנאשם לטיפול בבעיה שכזו ו/או שנעשה דבר טיפולי מעבר לכך. ירידה בתפקוד המיני אינה אין אונות מוחלטת.

יוער כי אומנם הנאשם טען טענתו זו בדבר אין אונות בחקירתו במשטרה, ואף הוצע לו להיבדק בעת היותו עצור, אולם בפועל סרב לבדיקה שכזו, ואף בהמשך לא הוגשה חוות דעת התומכת בטענתו זו. כיצד היה על המשטרה לברר את אין אונותו או העדרה כאשר הנאשם מסרב להיבדק?

גרסתו זו של הנאשם בדבר אין אונות נסתרת חד משמעית בהודעה שנגבתה מרעיית הנאשם במשטרה, במהלך חקירתה (ת/26).

לא בכדי הבאתי בהרחבה מהודעתה של רעיית הנאשם, ולפיהם היא מאשרת כי הם מקיימים עדיין "יחסי מין מלאים", לנאשם "זקפה", הוא מגיע לפורקן ותדירות יחסי המין ביניהם הינה "פעם בעשרה ימים או שמונה אני לא סופרת", כלשונה, וכי אך שבוע עובר לגביית הודעתה זו, קיימה עימו יחסי מין.

משהעדה סתרה מהותית את הנאמר לעיל בעדותה בבית המשפט, הוגשה הודעתה מתוקף סעיף 10א לפקודת הראיות, תוך שהמאשימה טרחה להביא את גובה האמרה ונתמלאו יתר תנאי הקבילות לדיון, בכלל זה, נסיבות גבייתה.

אני מעדיף את הנאמר בהודעתה המפורטת בחקירתה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, ונראה כי בעדותה בבית המשפט ביקשה לסייע לנאשם ולהתאים את גרסתה לגרסתו.

הסבריה כי שיקרה מכיוון שהתביעה אינם מתיישבים עם דבריה בחקירתה, המכחישים את גרסת הנאשם שהוצגה לה.

על האמור לעיל אוסיף, כי אני מקבל את עמדת ב"כ המאשימה כי במקרה דנן, גם אם היתה מתגלה בעיה הקשורה ב"אונות", הרי שזו לא יכולה היתה לספק לו הגנה, מאחר ואין המדובר בהחזרת איבר מינו של הנאשם לפי הטבעת או איבר מינה של הקטינה, וכלשונה: "המעשים המיניים המיוחסים לו הם של מי שהחזיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת, וזו פעולה אפשרית, אף אם איבר המין אינו זקור" (עמ' 48 תחתית העמוד)

על כל אלה יש להוסיף את דברי המתלוננת עצמה תוך שציינה מפיו של הנאשם "שמוצצים לו את הבולבול אז הבולבול מתחיל לגדול..."

נראה כי בשתי אלה יש כדי לדחות את גרסתו של הנאשם, והרי האמור לעיל מדבר בעד עצמו.

לעניין מחדלי חקירה:

ב"כ הנאשם טען בהרחבה לעניין מחדלי חקירה, אותם הגדיר כ"מחדלים חמורים" עד כדי חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

במניין מחדלי החקירה ציין הנאשם כי לא נערך חיפוש במכוניתו לצורך איתור שאריות זרע על מנת לנסות ולאשש את גרסת המתלוננת "לפיה, הנאשם פלט זרע באחת הפעמים בהם, לגרסת המתלוננת, מצצה את איבר מינו" וכן "העדר בחינת איבר מינו של הנאשם בחיפוש אחר כתמים".

איני רואה ברשימת המחדלים לה טוען ב"כ הנאשם, כדי קיפוח הגנתו של הנאשם.

לעניין זה מן הראוי להפנות להלכה הפסוקה באשר למשמעות הכוללת של מחדלי חקירה, כעולה מהנאמר בע"פ 5386/05:

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדש לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 נאיל חטיב נ' מדינת ישראל [לא פורסם] (השופט גולדברג) **(בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל [לא פורסם 18/05/06] בעמ' 10)**).

מכל מקום, יאמר כי לא חלה על המאשימה החובה להביא את הראיה המקסימאלית, אלא, די לה להוכיח את המוטל עליה ב"ראיה מספקת", ובסופו של יום על בית המשפט לבחון אם בראיות שהוצגו בפניו יש כדי להרשיע את הנאשם מעבר לספק סביר, כבעניינינו.

אפנה גם לנאמר בע"פ 804/95:

"השאלה איננה אם ניתן היה להשיג ראיה טובה נוספת, אלא אם הראיות שבאו לפני בית המשפט מספיקות לביסוס ההרשעה; שהרי הדין הוא שדי בראיה 'מספקת', ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה 'המקסימלית' שניתן להסיק (ראה ע"פ 28/94 זרקא נ' היועץ המשפטי [9]; ע"פ 303/86 [10]; ע"פ 122/86 [11] (גרינגברג נ' מדינת ישראל - פ"ד, מט חלק רביעי, תשנ"ה - תשנ"ו 1995).

במקרה דנן, איני סבור כי היה בבדיקת שאריות זרע ברכבו של הנאשם חודשים ספורים לאחר חשיפת הפרשה כדי לשנות דבר מה במערך הראייתי שהוצג בפנינו.

אי הימצאם של שאריות זרע לא היה בו כדי לגרוע בגרסת המתלוננת, וגם הימצאם של שאריות זרע, לא היה בהם כדי להוסיף ראיית חיזוק זו או אחרת, שהרי לא ניתן היה בהכרח לייחסם דווקא לאירועים להם טוענת המתלוננת.

באשר ל"כתמים" על גבי איבר מינו של הנאשם, אכן המתלוננת בלשונה, כתואם את גילה הרך, תיארה את איבר מינו של הנאשם (כפי שצוין לעיל בהרחבה). אפשר לקבל את גרסת המאשימה כי שגתה בבחירת המילה המתאימה וכוונתה היתה ל"קפלים", כעולה מתיאור "הגלים".

אפשר היה לחשוף את איבר מינו של הנאשם, אך לא מצאתי בהעדרה של בדיקת איבר מינו של הנאשם כדי מחדל, כעונה על הגדרת "מחדל חקירתי" ומשמעותו על הכרעת הדין בעניינו של הנאשם.

העבירות המתגבשות במעשה הנאשם:

אקדים ואומר כי, מדברי הנאשם למתלוננת שלא תספר לסבתה על בקשותיו לבצע בה מין אוראלי ושאר מעשים אותם ביצע בה, כי אם יחשפו, ישלח לכלא, יש ללמוד כי היה מודע לפסול שבמעשיו אלה.

כפי שפורט לעיל, המתלוננת ידעה לאבחן בין המעשים המיניים, תוך שידעה לפרט את מעשי הנאשם ולאבחן בין אירועים בהם נתבקשה על ידו למצוץ את איבר מינו ועשתה כן, לבין "ליטוף" איבר מינה על ידי הנאשם.

הסוגיה להכרעה הינה, האם המסכת העובדתית שפורטה לעיל בהרחבה מפי המתלוננת באשר למעשה האקט המיני האוראלי שנתבקשה לבצע בנאשם, תמורת מתן היתר לנהוג ברכבו של הנאשם, וכן בכך שהשיל את מכנסיה ותחתונה וליטף את איבר מינה, יש בכך כדי לגבש את יסודות עבירות מעשה הסדום ומעשה מגונה?

סעיף 347(ב) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"[...]"

העושה מעשה סדום באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345, בשינויים המחוייבים דינו כדין אונס.

(ג) לעניין סימן זה, 'מעשה סדום' - החדרת איבר מאיברי הגוף או חפץ לפי הטבעת של אדם או החדרת איבר מין לפיו של אדם".

משקיבלתי את גרסת המתלוננת, כי הנאשם אכן החדיר את איבר מינו לפיה פעמים רבות, כעולה מגרסתה, אין לי אלא לקבוע כי נתגבשה עבירת מעשה הסדום.

יש לזכור כי המתלוננת, בעת המעשה ואף כיום, הינה בגיל הפחות מ-14, שכן הינה ילידת 28/02/2006, בעוד המעשים התרחשו במהלך שנת 2012 (מתחילת השנה או בסמוך לפני כן - כלשון כתב האישום) ועד לחודש נובמבר 2012.

בכגון דא, אין נפקא מינה אם המעשים נעשו בהסכמת המתלוננת או בלעדיה, כאמור בנסיבות העבירה:

"[...]כשהאישה היא קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, אף בהסכמתה:" (סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין).

אני קובע כי גרסת המתלוננת באשר למעשי הסדום הינה אמינה, ומשכך אפנה עתה לבחון האם נתגבשו יסודות עבירת המעשה המגונה:

סעיף 348 לחוק העונשין קובע:

"(א) העושה מעשה מגונה באדם, באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(2) עד (5), בשינויים המחוייבים, דינו מאסר 7 שנים

...

...

(ו) בסימן זה, 'מעשה מגונה' - מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

בע"פ 6255/03 נאמר ביחס לעבירה זו:

"היסוד העובדתי בעבירה של עשיית מעשה מגונה או מעשה שבנסיבות העניין מהווה בעיני אדם סביר מעשה מגונה, ובלבד שנעשה הוא במטרה של גירוי, סיפוק או ביזוי מיני".

בעניינינו, הנאשם כאמור ביקש מהמתלוננת להשיל את מכנסיה ותחתוניה, ולאחר זאת ליטף את איבר מינה באצבעו, הושיבה על ירכיו, ובמצב זה איפשר לה "לנהוג" ברכב, כאשר הוא ממשיך ומלטף את איבר מינה.

לא יכול להיות חולק על כך כי מעשים אלו נעשו ב"מטרה" של "גירוי, סיפוק מיניים".

בסיכומו של דבר, ניתן לומר כי הכרעת הדין הביאה את סיפורה של ילדה כבת 7, אשר נפלה קרבן לניצול מיני עת יצאה לבלות בפארק ובגן הציבורי.

דמות הנאשם, כעולה מהראיות שבאו בפנינו, הינה דמות ה"סבא החביב", החובר לקרבנו הקטין, מפתה אותו ומנצלו מינית. ובכך מגלם הוא את דמותו של אותו פוגע אלמוני, ממנו חושש כל הורה השולח את ילדו לגן המשחקים, תוך דאגה וחשש בליבו.

ו: סוף דבר:

אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה, עבירות לפי סעיפים 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין (ריבוי מקרים) ו- 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

השופט משה גלעד

אני מסכים.

השופט ד"ר מנחם רניאל:

אני מסכים.

סיכומו של דבר, הוחלט כאמור בחוות דעתו של הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד] להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

תיק זה התנהל ב"דלתיים סגורות", אנו מתירים את פרסום הכרעת הדין למעט שם המתלוננת, הנאשם וכל פרט העלול להביא לזיהויים.

ניתנה בתאריך 27 באוקטובר 2014